

Altfel despre Mișcarea Legionară (1)

9 mai 2016

Prefața cărții „Mișcarea Legionară în Basarabia. Documente”, apărută în 2011 în Republica Moldova.

Cel ce stă indiferent, fricos și laș în fața țării sale care moare, va fi blestemat de cei ce vin după el.

Țară, cheamă-ți feciorii și vor răspunde. Cei ce te iubesc vor răspunde, iar lașii vor sta muți...[1]

Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul

Culegerea de față reprezintă o contribuție de-a dreptul inedită la istoria societății românești din perioada interbelică. Caracterul de contribuție inedită îi conferă subiectul comun al acestor 300 de documente – crîmpeie din activitatea unor membri ai Legiunii „Arhanghelul Mihail” în Basarabia din cadrul României Mari așa cum au fost acestea surprinse și catalogate de agenții mai puțin instruiți[2] ai poliției și siguranței statului democrat român.

Aceste documente cuprind și unele care țin de alte organizații politice cum ar fi Liga Apărării Național Creștine (Partidul Național-Creștin, „cuziștii”), Partidul Țărănesc al dr. N. Lupu, partidul comunist român, precum și documente care țin de asemenea reprezentanți ai clasei politice românești ca Pantelimon Halippa și Victor Iamandi. Aceste documente au fost incluse pentru a oferi o viziune mai largă asupra metodelor de lucru ale statului democrat român și a atmosferei din acei ani.

Acest subiect – Mișcarea Legionară – a provocat, provoacă și va provoca atitudini nu numai dintre cele mai diverse și contradictorii, dar și dintre cele mai vehemente. Și asemenea atitudini au apărut din chiar momentul înființării acestei mișcări într-o zi de iunie din anul 1927...

Nici o mișcare politică, socială sau culturală din spațiul românesc, de când există acest spațiu ca atare, nu a stîrnit atitudini atît de extreme – de la osîndire categorică, definitivă la încuviințare și exaltare necondiționată. Pe drept cuvînt, această mișcare este un fenomen mult mai complex decît cum este catalogat de unii critici drept o „mișcare de extrema dreaptă”. Atitudinea cea mai răspîndită față de legionari este una de condamnare a acestora. Și este firesc dacă e să ținem seama de următoarele: „Nichifor Crainic, adversar al legionarilor la vremea cînd își scrie memoriile, vorbește de două campanii de presă pline de exagerări, dirijate de puterea politică interbelică împotriva legionarilor: una în primăvara lui 1938 – ticluită de Armand Călinescu cu sprijinul tuturor directorilor de ziare – și a doua după așa-zisa „rebeliune” din ianuarie 1941. Deși le reproșă legionarilor violențele și alte lucruri legate de guvernarea lor (septembrie 1940 – ianuarie 1941), Crainic consideră campania de defăimare pornită de Antonescu „total lipsită de scrupul” (N. Crainic, Zile albe, Zile negre, Casa Editorială Gîndirea, București, 1991, pp. 298, 337). Despre „obiectivitatea”

propagandei comuniste față de legionari nu mai are rost să vorbim. Cam aceleași clișee fiind preluate și după 1990, este nevoie de mult discernământ în trierea informațiilor.”[3]

Fără a conceptualiza fenomenul legionar, adică fără a-l poziționa în cordoane conceptuale – pertinente, relevante, adecvate – nu este posibil să înțelegem nici criticile făcute lui, nici elogiile. Cu atât mai mult nu vom putea percepe adecvat textele documentelor cuprinse în această colecție. Prezenta prefață încearcă să ofere o viziune cât de cât *empatică* asupra acestei Mișcări ca fenomen fără vreo analogie atât în istoria spațiului românesc, cât și, cu atât mai mult, în alte spații. Aici trebuie, totuși, să remarcăm, anticipând mai multe informații pertinente, că cea mai apropiată, dar, oricum, departe de a fi similară, este mișcarea sutelor negre din Rusia dinaintea celor trei „revoluții” – 1905, 1917 februarie și octombrie.

Legionarismul, ca fenomen social, nu poate fi clasificat exclusiv prin caracteristici politice sau social-politice după cum se caracterizează partidele. Corneliu Zelea Codreanu sublinia că Legiunea „Arhangelul Mihail” nu este un partid, ci o mișcare. O mișcare născută din durerea poporului român pentru starea de împilare națională în care se afla, în special după război (Primul Război Mondial). Problemele cu care se confruntau românii ca persoane și ca popor – corupția totală a clasei politice, sărăcia, nedreptatea generalizată, decăderea moravurilor – erau văzute ca o urmare firească a cotovirii poporului român de către „străinii de neam” care formau păturile dominante în societate. Clasa politică în persoana aproape a tuturor partidelor de atunci era și ea văzută nu ca exprimătoarea durerilor poporului, a voinței lui și a valorilor lui, ci numai și numai a intereselor oligarhiei financiare internaționale.

Spre deosebire de toate celelalte formațiuni politice, Căpitanul, cum era numit C. Z. Codreanu de către legionari și nu numai de către ei, considera că starea de umilire, de asuprire în care a fost adus românul poate fi schimbată exclusiv prin formarea unui „om nou” care, de fapt, este românul vechi, cel din trecutul milenar. Acest român nou este nou numai în comparație cu generațiile formate și învechite în cadrul statului român modern. Omul nou putea fi format ca rezultat al unui proces de conștiință: „Mișcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârșirea unui proces interior de conștiință a Națiunii Române. Când acest proces va cuprinde pe majoritatea Românilor, și se va desăvârși, biruința va veni atunci automat, fără comploturi și lovituri de stat.”[4]

Pentru a înțelege cât de cât specificul acestei mișcări este util să ne amintim contextul în care ea a apărut.

* * *

Pe data de 29 decembrie 1919 Primul Parlament al noii Români – al României Mari – ratifica documentele Unirii din anul 1918 adoptate la

Chișinău pentru Basarabia, la Cernăuți pentru Bucovina și la Alba-Iulia pentru Transilvania și „părțile ungurești”. Sub aspect de numeroase schimbări cantitative (suprafața a crescut, în comparație cu anul 1916, de peste 2 ori, iar populația de aproape 2 ori)[5] și calitative survenite în doar câteva luni (între martie și decembrie 1918) noul stat era foarte diferit de Vechiul Regat înființat în 1859. După cum remarcă cercetătorii de profil, „Conferința de pace de la Paris din 1919, prin autoritatea **indiscutabilă** [-s.n.] a marilor puteri, prin amploarea și nivelul problemelor abordate și mai ales prin maniera hotărâtă, **în fond dictatorială** [-s.n.], de soluționare a lor, părea să pună capăt [...] pentru multă vreme marilor diferende politice și teritoriale dintre state.”[6]

România Mare urma să funcționeze și cu o nouă Constituție adoptată în 1923 sub presiunea zdrobitoare a „Marilor Puteri”, de fapt, a oligarhiei financiare internaționale. Practic, existența însăși a României Mari era condiționată, prin adoptarea acestei Constituții, de către „Marile Puteri” care controlau „Liga Națiunilor” înființată în 1919.

Războiul Mondial și-a atins pe atunci scopurile sale: desființarea celor trei monarhii imperiale – Imperiul German, Imperiul Austro-Ungar și Imperiul Rus – care nu înțelegeau să se supună regulilor impuse întregului glob de către oligarhia financiară internațională. Scopul urmărit prin înfăptuirea războiului mondial consta, astfel, în înlăturarea acestor piedici geopolitice și, prin urmare, și geoeconomice, în fața impunerii la nivel internațional a intereselor capitalismului financiar.

Acesta este, prin definiție, internațional, mai exact, supra-național, trans-național, prin faptul însuși că, pentru funcționarea sa, el are nevoie să-și supună necondiționat economiile, deci și societățile, tuturor statelor lumii, să le facă dependente de relațiile economice externe cu țările de reședință politică a capitalismului financiar. Istoricii constată că „După primul război mondial, internaționalizarea vieții politice și economice a țărilor lumii devine un fenomen tot mai accentuat, asta însemnând, în cazul concret al României, o dependență tot mai mare a statutului ei politic și a situației ei economice de relațiile cu țările europene și chiar cu unele puteri din afara Europei.”[7]

Imperiul Austro-Ungar a fost desființat nu numai instituțional, dar și teritorial, pământurile lui fiind împărțite printre popoarele care cândva îl formau, o parte de teritorii trecând și la alte state care nu făcuseră parte din el: la Italia, Serbia („Regatul Slavilor de Sud”) și România. Imperiul German a urmat și el o soartă asemănătoare, dar, din cauza unei structuri etno-culturale mai omogene decât vecinul și aliatul său din sud, s-a ales cu mai puține, deși semnificative, pierderi teritoriale. Sub aspect instituțional a fost și acesta desființat, fiind transformat într-o republică parlamentară cu totul impotentă față de problemele cu care se confrunța țara.

Deși Imperiul Rus a suferit și el pierderi teritoriale însemnate – pe seama pământurilor anterior anexate de către el sau încorporate în el, – mai ales în partea sa europeană (Finlanda, Țările Baltice, teritorii parțial în favoarea Poloniei și României), schimbările suferite de el au fost cele mai distrugătoare care pot fi ușor calificate drept genocid. Potrivit unor cercetători, ceea ce a apărut în locul lui – Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste (URSS) – se deosebea de Imperiul Rus incomparabil mai mult decât Imperiul Otoman de Imperiul Bizantin al cărui loc îl ocupase.

A distruge trei imperii dintre cele mai puternice, și decât Imperiul Francez și decât SUA sau Imperiul Nipon, este pe puterile unei forțe deosebite cum este oligarhia financiară internațională. Dacă ea a izbutit să distrugă asemenea coloși geopolitici, ce înseamnă pentru ea să construiască state după hațirul său ? Este evident că Țările Baltice, Finlanda sau Polonia nu își datorează existența statală propriilor eforturi deși ele nu au dus lipsă de acestea. Ele au fost confecționate și admise să existe exclusiv cu anumite roluri geopolitice folosite pentru cei care au inițiat, au permis și au ghidat formarea lor. Orice abatere a acestor state de la rolul prestabilit conduce la desființarea lor. Bineînțeles, la început se încearcă schimbarea regimului politic în locul celui ieșit de sub controlul extern, iar dacă nu se izbutește, ceea ce este un caz extrem de rar, atunci se procedează la anexare-alipire-unire la vecinii controlați de aceeași oligarhie.

Nu avem motive să credem că geneza României Mari ar fi fost alta decât cea a celorlalte state apărute pe ruinele imperiilor nimicite. Faptul că reprezentanții micilor popoare făceau antecamera la Marile Puteri ale vremii și, uneori, chiar insistau în cerințele lor, nu înseamnă că „Marile Puteri” au cedat ceva fără să-și asigure controlul necesar asupra celor „cedate”. Hotărârilor de la Chișinău-Cernăuți-Alba-Iulia li s-a dat curs în planul recunoașterii internaționale doar după ce clasa politică românească a reconfirmat că va continua să se supună mecanismelor de control extern deplin (total, de fapt). Aceste mecanisme au fost legiferate pentru români în formă de Constituția anului 1923.

Nu este vorba numai de stipularea în ea a drepturilor minorităților naționale, deși această cerință a fost vehiculată ca cea mai dură cedare a statului român modern în fața presiunilor Ligii Națiunilor. Este vorba de mecanismul de formare a puterii de stat însăși. Acest mecanism este, prin procedurile sale esențiale, absolut controlabil de către oligarhia financiară internațională prin „partenerii” și filialele ei locale. Un asemenea mecanism, împreună cu sistemele de control asupra conștiinței sociale (cultura oficială, învățământul public, mass-media și, înainte de toate, instituția eclaziastică *de stat*), a formării adecvate a acesteia nu numai la generațiile existente, dar și, în special, la cele noi, **asigură generarea** unei clase politice absolut loiale oligarhiei.

* * *

Situația geopolitică nouă a statului român nu schimba nimic în caracterul său congenital – cel stabilit în 1859 de către artizanii săi reali – aceeași oligarhie financiară internațională. Acest stat a fost confecționat cu un singur scop: să blocheze accesul pe uscat al Imperiului Rus în direcția Peninsulei Balcanice, și, prin aceasta, spre Mediterană și Orientul Apropiat. Potrivit metodelor standard ale geopoliticii, realizarea rolului geopolitic prestabilit pentru o entitate geopolitică se asigură exclusiv prin impunerea unui control deplin asupra comportamentului populației de pe teritoriul în cauză. De aici și vine „nevoia” de „modernizare” a românilor.

Modernizarea însemna, de fapt, formarea la români a unui asemenea comportament colectiv care să fie cât mai ostil Imperiului Rus și oricăror forme de influență atribuibile spațiului rusesc (culturale, spirituale, morale, economice etc.) și cât mai loial față de interesele oligarhiei financiare internaționale reprezentată pe atunci de Franța și, apoi, de conceptul cuprinzător de „Vest”, „Occident”, „Europa”. Modernizarea presupunea implantarea în corpul social al poporului român a unor instituții funciarmente noi, europene, cât mai deosebite de cele tradiționale, românești, creștine. Impunerea instituțiilor noi în toate sferile urmărea schimbarea radicală a comportamentului colectiv al românilor, deoarece, după cum recunoștea unul dintre promotorii dintre cei mai consecvenți ai deznaționalizării românilor – Eugen Lovinescu, – „instituțiile sînt factori generatori de noi deprinderi sufletești și de **viitoare realități sociale** [-s.n.]”[8].

Cunoscutul teolog, preotul academician Dumitru Stăniloae constata într-un articol de la sfîrșitul anilor '30: „De cîte ori nu ne-a fost dat să vedem sau să suportăm urmărirea prin cea mai aspră cenzură și prin cele mai grozave amenințări a oricărei afirmări a ceea ce corespundea cu ființa neamului și cu interesele lui, cîtă vreme se făcea propagandă nestingherită pentru ideologiile și practicile imorale, atee, masonice.”[9] Într-adevăr, România modernă și Republica Moldova, în special după 2009, sînt două state române moderne, anume *moderne*, adică antiromânești. (Pînă în 2009 RM nu era „al doilea stat *românesc* modern”, dar era tot antiromânesc, deși într-un fel deosebit.)

Piedica cea mai mare pentru formarea unui asemenea comportament îl constituia religiozitatea proverbială a românilor, deoarece religia poporului român era identică cu cea dominantă în Imperiul Rus și la popoarele din Balcani. De aici și vine una dintre sarcinile de căpătii ale modernizării – secularizarea totală, adică desființarea religiozității românilor sau, cel puțin, convertirea lor la orice credință care să fie cât mai diferită de cea a rușilor (slavilor de Răsărit – rușii în sens istoric) și a popoarelor balcanice. Astfel, politica statului român modern urmărea consecvent și, după cum arată evoluția identității acestui popor de la 1859 încoace, nu fără succes, spulberarea din conștiința națională a românilor a oricăror identități

colective raportate în mod real, nu declarativ sau etnografic, la Ortodoxie. Prin urmare, se impunea secularizarea nu numai a pământurilor mănăstirești cum s-a declarat în renumita „inițiativă” a lui Alexandru Ioan Cuza, dar a întregii conștiințe sociale, a modului de viață însuși al românilor de la orașe și, în special, al celor de la sate.

Sistemul de învățământ și cel de mass-media, alături de instituțiile portante ale capitalismului – băncile, – munceau la modernizarea vieții „românești”. Nu este deloc întâmplător faptul că aceste instituții – și cele educaționale, și cele mediatice, nemaivorbind de cele financiare – erau deținute și controlate aproape în întregime lor de către reprezentanții minorităților naționale, ponderea de frunte în ele constituindu-o evreii veniți foarte recent în România. Acest lucru a fost remarcat nu numai de numeroși cercetători, dar și de statisticile oficiale ale statului român modern. Și acest fapt a constituit pentru perioada interbelică (la care se referă documentele din prezenta colecție) o constantă a discursului politic, indiferent de culoarea politică a acestuia. Fapt ce se observă cu pregnanță și în documentele prezentate.

Religiozitatea adâncă a românilor, în comparație cu toate popoarele vecine lor, făcea din Biserica Ortodoxă o țintă strategică în ceea ce privește nu numai importanța ei pentru conștiința socială, dar și pentru formarea acesteia. De aceea întreaga politică a statului român interbelic continua cu și mai multă vehemență politica sa de descreștinare a românilor. Academicianul Dumitru Stăniloae, cu referință la politica statului român în perioada interbelică consemna: „Am avut miniștri care nu puteau vorbi decât citind din doctrina antireligioasă a evreului Durkheim, am avut manuale în licee în care se propovăduia ateismul și se batjocoreau lucrurile sfinte ale creștinismului. Se săvârșeau incinerări cu participarea zgomotoasă a demnitarilor Statului. Erau subvenționate cu bani grei publicații în care se zeflemisea Ortodoxia neamului, dar apărarea ei era interzisă. Școlile noastre teologice erau degradate și disprețuite, preoțimea tratată ca o cenușăreasă.”^[10] O constatare de parcă ar evoca situația din Uniunea Sovietică din perioada prigoanei din vremea lui N. Hrușciiov sau din cea a regimului din RM de după 2009.

Fără a reforma instituția bisericească a românilor nu ar fi fost posibilă o schimbare rapidă, la scara generațiilor, a comportamentului necesar pentru rolul geopolitic atribuit statului român modern la înființarea lui. Fără o asemenea „reformare” distrugătoare nu s-ar fi putut ajunge la acea politică pe care o consemna mai sus pr. Dumitru Stăniloae. Și într-adevăr, întreaga istorie a acestei instituții din 1859 demonstrează acest fapt.

De atunci dictatul statului asupra politicii de cadre și a celei de formare a acestora, precum și asupra relațiilor inter-ortodoxe a crescut neîncetat, atingându-și apogeul în numirea lui Miron Cristea în dregătoria de mitropolit-primat al Bisericii Române și apoi, în 1925, în cea de patriarh: „...în decembrie 1919, înainte de Crăciun, într-o cameră a hotelului „Enescu”, s-au întrunit **Goga, N. Ivan, Vasile Goldiș**, care au formulat opinia că alegerea mitropolitului primat să preceadă pe cea a desemnării mitropolitului la Sibiu; propunerea a fost adusă la cunoștința lui **N. Iorga**, președintele Camerei, care, operativ, a convocat „*marele colegiu electoral și în trei zile am fost ales și a doua zi instalat și investit*” (cf. *Însemnări personale, în Contribuții...*)[11] Adică, un grup de cetățeni, dintre care o bună parte nici nu erau ortodocși, au hotărât cine să fie mitropolit și apoi patriarh peste ortodocși. În totală contradicție cu canoanele Bisericii, cu credința ortodocșilor.

O asemenea reeducare a poporului român pe valori opuse celor identitare nu erau necesare numai pentru a asigura ostilitatea funciară împotriva Rusiei ca idee, ca un concept înspăimântător, și loialitatea necondiționată de nimic, pînă la obediența autodesființătoare față de „Occident”. Această „educație” anti-identitară producea pentru sistemul electoral materialul necesar – alegători suficient de alfabetizați ca să fie accesibili pentru ziare și foi volante și suficient de incuți sub aspect identitar ca să fie lesne „convinși” să voteze pe cine trebuie. Din cîte vom vedea în *Volumul 2*, nici un partid din perioada interbelică nu putea fi admis în cursa electorală fără acordul reprezentanților oligarhiei financiare internaționale. Deci, alegătorul român, „poporul român” reeducat în baza „valorilor general umane”, putea vota persoane (proapse de partide) doar dintr-o listă aprobată pentru el de către niște instituții din afara țării lui de a căror existență alegătorul habar nu avea.

* * *

Astfel, sistemul politic impus prin Constituția de la 1923 genera, în baza calității electoratului și a procedurilor prin care se desfășura procesul politic, o clasă politică cu însușiri necesare moderne: anti-ortodoxă, dependentă de oligarhia locală (adică deplin coruptă), loială necondiționat față de „Marile Puteri” („partenerii externi”). Prin această clasă politică se asigura rolul geopolitic al statului modern român de la înființarea sa în 1859. În 1918 acest rol i-a fost confirmat și i s-au încredințat și alte pămînturi cu populație românească pe care să o reeduce în baza acelorași stereotipuri (mituri) ca și cea reeducată în mare parte în Vechiul Regat. Politica externă a statului român modern în perioada interbelică, inclusiv formarea la comanda/propunerea „Marilor Puteri” a „Micii Înțelegeri” („Mica Antantă”) și a „Înțelegerii Balcanice” („Antanta Balcanică”),

confirmă rolul geopolitic subordonat „Vestului” al acestei entități geopolitice numite „România Mare”.

Ținând seama de aceste condiționări impuse statului atribuit românilor în 1859, de rotunjirea acestui stat în 1918 ca o „promovare” firească pentru realizările obținute, – atît pe plan extern ca stavilă împotriva Imperiului Rus, cît și pe plan intern ca putere de stat subordonată deplin oligarhiei financiare străine, – nu este cu putință să calificăm această entitate geopolitică drept un stat românesc, al românilor și pentru români. Cu toate acestea în istoriografia oficială acest stat este numit „statul român modern”. Astfel, calificativul de „modern” exprimă opoziția *ontologică* – în plan geopolitic, spiritual-moral, cultural și social-economic – a acestui nou stat față de Țările Românești întemeiate în veacurile XIII-XIV de către români și pentru români.

Statul român modern se deosebește de Țările Românești în aceeași măsură în care Imperiul Otoman se deosebea de Imperiul Bizantin și Uniunea Sovietică de Imperiul Rus. Aceste state noi ocupă același teritoriu și se impun autoritar asupra aceleiași populații, dar instituțiile prin care ele funcționează generează „noi deprinderi sufletești și [...] viitoare realități sociale”. Adică noile state deznaționalizează vechile popoare și confecționează noi entități sociale bazate pe valori noi, noi în raport cu cele foste identitare, adică străine de cele identitare. Deznaționalizarea instituționalizată se numește etnocid, adică ucidere de etnii, uciderea nu fizică ca în cazul genocidului, dar uciderea (desființarea) culturală, spirituală, morală.

În final, rezultatul este același ca și în cazul genocidului: vechiul popor dispare definitiv, fiind înlocuit cu un popor cu totul nou care doar biologic se trage din vechea populație. Deși ungerii de astăzi sînt, majoritar, sub aspect genetic, români și slavi, ei sînt, sub aspect cultural, moral, spiritual, identitar, un popor cu desăvîrșire diferit de „materialul biologic” din care el s-a constituit. Este ceea ce a încercat totalitarismul sovietic să confecționeze: un nou popor sovietic. Un fel de „națiune americană”, în cazul nostru, o nouă „națiune română” care nu că nu are nimic în comun cu poporul român care a dat naștere Țărilor Românești, limbii și culturii lui, ci, sub aspect identitar, se întemeiază pe valori opuse celor ale românilor.

Diferența dintre etnocid și genocid constă numai în metode: cele genocidale sînt rapide, pe durata unei generații, cel mult a două-trei. Aceste metode se numesc totalitarism. Din cauza acestei viteze de cel mult trei generații, schimbările sînt direct vizibile de către fiecare membru al fiecărei generații dintre cele trei. Metodele de etnocid se întind pe mai multe generații, astfel încît diferența dintre generații să fie sesizabilă nu mai mult decît ca un „conflict dintre generații”. Acest conflict reproducîndu-se direcționat și consecvent, la fiecare generație

înregistrându-se noi „pierderi de memorie” istorică și noi achiziții de „valori moderne”. Aceste metode se numesc democrație.

Bineînțeles, o asemenea condiționare riguroasă a existenței României – „mici” și „Mari” – nu era conștientizată de societatea românească, în special de cea din noile „provincii istorice”. **Dar încă din perioada Vechiului Regat unii intelectuali au surprins caracterul antinațional al clasei politice. M. Eminescu – filozoful politic – a fost printre primii dacă nu chiar primul care a înțeles aceasta și chiar a introdus și popularizat termenul socio-politic de *pătură superpusă* impusă de oligarhia financiară străină asupra și împotriva poporului român. Potrivit unor cercetători[12], moartea poetului a fost de fapt o reacție punitivă a clasei politice „românești” menită să astupe pentru totdeauna gura acestui filozof politic patriot. De aceea „făuritorii” României moderne, adică proprietarii ei s-au străduit ca noi să-l cunoaștem astăzi pe Eminescu ca poet național și să nu îl cunoaștem aproape deloc ca filozof politic național.**

Aceeași viziune despre originea statului român modern o împărtășea și filozoful din perioada interbelică Nae Ionescu: „Nu ignorăm că statul român modern a avut în chip statornic tendința de a transforma biserica într-un simplu instrument de poliție socială, – ceea ce nu era decât **foarte firesc, dat fiind că toată generația de la 1848 era francmasonă** [-s.n.]”[13] Este vorba de acea generație care a organizat statul român modern în 1859.

Ce este statul român modern și cine l-a creat ne-o spun chiar ziditorii lui. În veacul XXI, când România s-a afirmat deja ca stat deplin masonic[14], cu toate componentele sale – de la cele spirituale (Patriarhia Română) la cele demografice (homosexualitatea și avorturile în masă) – ziditorii ei nu mai au nevoie să păstreze un vâl de mister ieftin asupra originilor acestui stat. „România este un stat eminentemente masonic. Unirea Principatelor de la 1859, ca de altminteri și Marea Unire de la 1918 sînt opere esențialmente masonice. Masoneria Română, de la înființarea primei Loji în 1734 la Galați și pînă în 1937, cînd s-a autosuspendat, s-a manifestat plenar ca un modelator și moderator social. Aceasta este menirea masoneriei, cu atît mai mult în zilele noastre, cînd România se confruntă cu o criză economică, socială, politică și în primul rînd morală. [...] Masoneria reprezintă cărămida de temelie a României moderne.”[15]

Această trăsătură identitară a statului român modern explică întreaga sa politică de „modernizare”, adică de secularizare a Bisericii Române și a conștiinței naționale a poporului român, operă continuată după 1918 pînă astăzi. Produsul acestei opere este un „român nou”, incompatibil cu românul eminescian, cu românul milenar, cu cel care a întemeiat și apărât

Țările Românești. Este, sub aspect ontologic, un „anti-român”, ceea ce este astăzi, în veacul 21, un lucru perfect evident și afirmat.

Astfel, în 1918, odată cu cuprinderea majorității românilor în noul stat, începea noua fază de „modernizare” a tuturor „noilor” români incluși în această entitate geopolitică. Condiția includerii lor era, deci, să fie supuși modernizării (deznaționalizării), căci, altfel, statul român modern nu ar fi putut să-și îndeplinească rolul geopolitic pentru care el a fost proiectat, adică să-și justifice în fața finanței internaționale existența.

Politica de modernizare, fiind condiția *sine qua non* a existenței statului român *modern*, a constituit o constantă a statului, indiferent de partidele aflate la putere, mai ales că ele toate își datorau existența permisiunii acordate de emisarii internaționalei financiare. Această politică și, în special, variatele justificări ale ei au fost încredințate intelectualității angajate de către oligarhie direct sau prin intermediul clasei politice. Cenzura liberală funcționa în România cu aceeași rigoare ca și cea comunistă în Uniunea Sovietică post-stalinistă: doar scopurile urmărite erau identice – confecționarea unei noi colectivități fără memorie istorică.

Cu toate acestea, în perioada interbelică au existat câteva voci puternice, deși izolate, care s-au opus, în plan intelectual și moral, cu substanțiale argumente, politici de deznaționalizare a românilor. O voce de acest fel era cea a pr. Dumitru Stăniloae care dezavua și înfiera politica din perioada interbelică a statului: „Fraudele pe de o parte, iar masoneria și sectele pe de alta măcinau ca viermii organismul nostru de stat, aduceau lîncezire în suflete și **dezagregare în unitatea noastră națională** [- s.n.], turnau leșia ucigătoare peste **iubirea de neam** [- s.n.]. Între toate acestea era o legătură, pe toate le unea conspirația răufăcătorilor de-a duce la groapă acest neam. Unii intrau în această conspirație cu deplină știință, alții din ignoranță și din interes de pricopsire personală.”[16]

Gînditorul creștin a surprins foarte exact metodele de adîncime folosite de către clasa politică pentru deznaționalizarea românilor: dezagregarea unității naționale și atrofierea sentimentului moral de iubire de neam. Unitatea națională este rezultatul împărtășirii solidare de către generațiile în viață a valorilor identitare ale tuturor generațiilor premergătoare. Pîngărirea, batjocorirea, zeflemisirea, ironizarea, marginalizarea, trecerea sub tăcere a acestor valori, precum și infiltrarea unor valori potrivnice are drept scop și drept rezultat surparea unității naționale. Răcirea iubirii de neam conduce în mod direct la indiferența față de propriile valori, față de trecut, față de jertfa înaintașilor, desființează răspunderea față de generațiile premergătoare și față de cele viitoare. Evoluția indiferenței este disprețul față de aceste valori și față de cei care le mai împărtășesc.

Conspirația este stilul prin excelență al răufăcătorilor. Căci dacă nu s-ar ascunde în urzirea celor rele răufăcătorii ar putea fi lesne opriți de indignarea poporului care îndată s-ar vedea ținta uneltirilor acelora. Pr.

Dumitru Stăniloae califică, de fapt, politica clasei politice a statului român modern, a regimului democrat al acestuia, a democrației *în sine*, drept o **conspirație a răufăcătorilor**. Iar scopul acestei conspirații este cel de „a duce la groapă acest neam,” adică de a-l nimici, a-l supune genocidului lent, dar sigur cum este etnocidul.

* * *

Cei care s-au împotrivit deznaționalizării poporului, etnocidului latent, erau de foarte diferite origini intelectuale, morale și, deci, religioase. Oricum, aceste rezistențe pot fi grupate în două curente reciproc incompatibile chiar dacă ele se opuneau unui dușman de moarte comun. Astfel, în opoziție la pseudo-românismul liberal (democratic, occidental) s-au format două alternative, fiecare dintre ele revendicându-și vocația tradiționalistă.

Un curent, care poate fi numit *convențional* românismul creștin, ortodox, era reprezentat, în plan intelectual, de asemenea gânditori ca pr. Dumitru Stăniloae, pr. Ilie Imbrescu, filozofii Nae Ionescu, Mircea Vulcănescu, Gheorghe Racoveanu, sociologii Traian Brăileanu, Ernest Bernea, gânditorii politici Corneliu Z. Codreanu, Constantin Papanace, Nichifor Crainic, Ion I. Moța și alții.

Acest curent pornea de la înțelegerea credinței adevărate, revelate oamenilor de către Dumnezeu Însuși, a Ortodoxiei, ca axa existențială și cheazășie absolută a existenței în această lume și în veșnicie a românilor ca fii ai Bisericii Ortodoxe. În cadrul acestui curent de gândire se încerca o explicare teologică sau mai puțin teologică a problemelor cu care se confrunta poporul român, atât a celor spiritual-morale și culturale, cât și a celor politice și economice. Rezolvarea problemelor era privită ca o aplicare mereu creativă și conștientă a experienței aproape bimilenare a poporului român, fără a abdica de la valorile creștine, unicele care conduc spre veșnicia cu Dumnezeu.

Al doilea curent de opoziție privea Ortodoxia cel mult ca un atribut identitar, dar nu ca singura credință mîntuitoare. Pentru gânditorii acestui curent etnicitatea era *un dat* ancestral de care „se agață”, pe parcursul istoriei, diferite trăsături care „îmbogățesc” acest dat fără să-l altereze. La fel și Ortodoxia era o asemenea „îmbogățire” a „matricii etnice” a românilor. Fără vreo argumentare bazată pe fapte istorice, fără vreo metodologie științifică sau de alt gen, acești autori, în esență necreștini, construiau diferite „definiții” pentru „substanța etnică” și explicații ale acestora.

Ei priveau modernizarea ca pe o tentativă sortită apriori eșecului care, oricum, nu poate șimba „substanța etnică” ancestrală și numai supune poporul român la suferințe sociale și morale pe cât de nemeritate, pe atât de inutile, de inoperante. Prin aceasta modernizarea frînează sau chiar

blochează dezvoltarea poporului în sensul afirmării etnicității lui, dar nu o poate altera sau distruge: datul este dat.

Acest curent a avut mai multe denumiri, dar nouă ne pare că mai aproape de realitate este denumirea de autohtonism, adică de românism autohtonist, chiar dacă el nu are nimic în comun cu însușirile care alcătuiesc adevărata autohtonicitate a poporului nostru. Cel mai cunoscut teoretician (dacă lipsa de argumente istorice sau de metodologie poate fi calificată drept „teorie”) al autohtonismului este Lucian Blaga. Un altul a fost cunoscutul poet Octavian Goga.

Nu se poate stabili o corelație riguroasă între aceste curente și diferite forțe politice. Oricum, o corelare mai sigură se poate lesne observa între curentul modernizator și clasa politică care era, practic, cu excepțiile cunoscute, axată pe democratizare (ca manifestare necesară a modernizării), adică pe deznaționalizarea românilor.

* * *

Sistemul politic construit în România începând cu 1859 nu a fost schimbat în esență nici după adoptarea noii Constituții din 1923. Clasa politică a ajustat mecanismul de formare a puterii de stat la noile realități. Sistemul a fost construit astfel încât să fie controlabil de către finanța internațională. Controlul se efectua prin oligarhia comercială și industrială a statului român modern. Capitalismul industrial și cel comercial nu pot funcționa în principiu fără suportul capitalismului financiar internațional. Acest suport, de fapt, dictat, este pîrghia principală care determină comportamentul oligarhiei industriale și a celei comerciale, precum și activitatea guvernelor formate prin mecanisme electorale. Prin aceste pîrghii sînt controlate economiile „naționale” ale statelor care nu au puterea militară suficientă să se opună dictatului capitalismului financiar. De unde se desprinde, de altfel, și geneza „Marilor Puteri”: cei care au puterea să se opună – în ultimă instanță cu mijloace militare – dictatului oligarhiei financiare sau au puterea să impună acest dictat se numesc „Mari Puteri”.

Interesele oligarhiei localizate în România Mare erau reprezentate fidel de către camarila regală și cele două partide care se rînduiau la cîrma aparatului de stat: Partidul Național Liberal și Partidul Național Țărănesc (ca în orice democrație clasică – Marea Britanie, SUA, Franța, Germania, Japonia, Italia, Spania, Suedia etc.). Bineînțeles, oligarhia dispunea și de alte partide, cum ar fi Partidul Poporului (general A. Averescu) sau Partidul Național Democrat (prof. Nicolae Iorga), care erau mereu gata să preia frîiele puterii în cazul în care cele două eșuau simultan să mențină încrederea alegătorilor. În cadrul acestui sistem politic regele (de fapt, camarila care îl înconjură pe rege, cu acordul lui, și filtra informațiile către el și de la el, determinînd deciziile lui) avea rolul de „frînă de siguranță” care oricînd să poată opri evoluția evenimentelor în vreo direcție nedorită

de oligarhie. În acest scop regele era dotat cu dreptul de veto asupra oricărei legi sau hotărâri de guvern, cu dreptul de a dizolva oricând parlamentul și a numi noi alegeri, a desemna un nou guvern etc. Ca în orice monarhie constituțională, democratică.

Administrarea curentă a activității aparatului de stat (a mecanismului de exercitare a puterii), precum și administrarea procesului legislativ era încredințat partidului care se afla la guvernare care, în perioada interbelică, era, practic, unul dintre cele două. Atât conducerea acestor partide, cât și componența camarilei era formată din reprezentanți ai oligarhiei, unii membri ai oligarhiei fiind uneori chiar membri ai guvernului (cum era cazul liberalului Constantin Angelescu, dar și alții).

Unica diferență dintre cele două partide se reducea la vechimea în statul român modern a grupului oligarhic care stătea în spatele partidului respectiv. Esențial este că oligarhia „românească”, *in corpore*, era conectată la capitalul financiar străin fără de care ea nu putea activa. Partidul Liberal era sprijinit în special de vechii oligarhi care s-au dinastizat în perioada de afirmare a statului român modern, adică în deceniile de după 1859. Partidul Național Țărănesc era sprijinit mai mult de către oligarhii proveniți din noile teritorii încorporate în statul *modern*. Aceștia pretindeau și ei, sub aspect politic, adică al participării la înfruptarea din fondurile și privilegiile de stat, la prerogativele oligarhiei provenite din Vechiul Regat.

Tocmai de aceea oligarhia proaspăt încorporată în stat era interesată în atragerea capitalului industrial și comercial străin ca acesta să coopereze cu ea, făcându-o prin aceasta mai puternică în relațiile cu vechea oligarhie a Vechiului Regat. În acest scop Partidul Național Țărănesc promova „revizuirea legislației economice pentru a se introduce „egalitatea de tratament” a capitalurilor străine cu cele românești. Unele măsuri, prin aplicarea politicii „porților deschise”, exprimau hotărârea de a lovi marea burghezie liberală.”[17]

Oricare ar fi fost fricțiunile în jurul împărțirii produsului național dintre cele două partide ale oligarhiei locale, ele erau obligate să păstreze categoric rolul geopolitic fixat de către oligarhia internațională pentru statul român modern. Și partidele înțelegeau perfect aceasta: „În domeniul politicii externe se afirma hotărârea de a continua politica tradițională, întrucât aceasta „nu aparține partidelor, ci țării”.[18] Prin „țară” se înțelege, firește, statul român modern. Și nu lui, de fapt, ci oligarhiei financiare internaționale îi aparține politica externă a statului român modern.

Astfel, sistemul politic confecționat pentru români era axat, ca orice sistem democratic, pe oligarhia locală care acționa, la rîndul ei, prin două pîrghii care alcătuiau clasa politică: camarila și partidele, precum și mass-media reprezentată în epocă în special prin ziare și reviste. Deși activitatea camarilei nu era reglementată și nici existența ei nu era fixată prin legi, ea

acționa prin rege și prin partide. Oricum, ea făcea parte din sistem ca o componentă neformală și implicită. După cum am remarcat mai sus, nici un partid nu putea fi acceptat în sistem fără a avea acordul tacit sau expres al oligarhiei locale și al celei străine. Sistemul politic fiind astfel construit, el asigura o deplină stabilitate pentru satisfacerea intereselor proprietarilor săi – oligarhia financiară internațională, – precum și pentru vechilii ei în persoana oligarhiei locale „național-liberale” și „național-țărănești”.

Mai mult decât atât. Acest sistem putea foarte rapid, ca și orice democrație autentică, în decurs de câteva ore să se comuteze în funcționarea sa de la regimul democrat („electoralist”-pluripartidist) la regimul totalitar (monopartidist). Exact așa s-a întâmplat în *noaptea* de 10 februarie 1938 când regele a anunțat că parlamentul este dizolvat, activitatea partidelor se suspendă pe termen nelimitat (pînă în 1990, de fapt), el formează guvernul și un singur partid pentru toți – Frontul Renașterii Naționale.

În noul guvern și partid au intrat aproape toți liderii celor două partide mari ale oligarhiei și unii reprezentanți ai partidelor mai mici ale ei. Adică, clasa politică „românească” s-a restructurat într-o noapte din pluripartidism în monopartidism, din politicieni „aleși” prin scrutin în politicieni numiți prin decret regal. Nu a fost nevoie de nici o luptă de stradă, de nici o lovitură de stat, de nici o demonstrație de protest. A fost nevoie numai de anunțul făcut de rege la sugestia camarilei. Mai jos vom vedea cauzele comutării sistemului politic român de la democrație la totalitarism (de fapt, în esență, e una și aceeași, mediul înconjurător al sistemului diferind).

* * *

Îndată după încheierea războiului și încorporarea noilor teritorii în sistemul politic al statului român modern pentru majoritatea românilor s-a pus problema refacerii vieții sociale și economice. Dar refacerea nu urma să constituie o revenire la situația de dinainte de război, ci la o nouă ordine care să elimine abuzurile și nedreptățile pe care războiul le-a exacerbat. Corupția pe seama aprovizionării armatei în timpul operațiilor militare a generat o întreagă pătură de parveniți. Oamenii doreau dreptate: pedepsirea acestor tâlhari din clasa politică. Țăranii care, în calitate de ostași, de grosul armatei, au dus greul războiului, așteptau împrăștierea cu pămînt, mai ales că regele Ferdinand le-o promisese personal în tranșee înainte de bătăliile victorioase de la Mărăști și Mărășești.

Problemele pe care le resimte populația, Țara, sînt formulate cel mai bine de către vînătorii de voturi, adică de partidele care pretind să guverneze. E un specific definitoriu al democrației: formularea problemelor în programele electorale ale partidelor. Doar prin aceste programe partidele urmăresc colectarea a cît mai multe voturi. De aceea ele caută să surprindă

cît mai exact nevoile celor mulți (ale celor care votează masiv) ca să le exprime în limbajul potențialilor votanți majoritari.

Deja un cu totul alt aspect este faptul că partidele, mai exact finanțatorii lor, oligarhii, văd problemele foarte diferit decît populația și le formulează pentru ei înșiși și mai diferit decît pentru alegători. Cel mai important este ca alegătorii să nu afle cumva ce probleme și *ale cui* au de gînd să rezolve într-adevăr partidele cînd vin la putere. Că dacă alegătorii ar afla, nu că nu ar vota nici un partid, ci le-ar lua pe fugă cu furci și cu țepoai, ar porni un război al întregului popor de eliberare națională. Și o cu totul altceva decît cele pe care doresc să le rezolve partidele și decît cele resimțite de către alegătorii majoritari sînt problemele reale ale poporului, ale Țării, nu ale populației sau ale statului *superpus*.

În anul 1919, adică, practic, îndată după Unire, majoritatea populației Țării vedea problemele astfel (după cum le-a surprins guvernul prezidat de Alexandru Vaida-Voievod, unul dintre reprezentanții de seamă ai clasei politice): „garantarea unui regim democratic național prin reforma agrară, reforma administrativă, desființarea jandarmeriei și înlocuirea ei cu o miliție de stat la dispoziția organelor administrative, unificarea monetară, introducerea impozitului progresiv pe venit, revizuirea averilor și confiscarea celor făcute prin fraudă în timpul războiului, iar pentru muncitori dreptul la asociere, salariu egal la muncă egală, 8 ore de muncă, contract colectiv etc.”[19]

Prezența neproportional de mare a neromânilor în clasele avute, printre profesiile libere (avocați, ziariști, oameni de artă, profesori universitari) și printre studenți creau românilor impresia de parcă țara lor s-ar afla sub ocupație. Și aceasta cînd chiar și populația Vechiului Regat cunoscuse ce este cotropirea în anii de ocupație germană a Regatului.

Concepția eminesciană de pătură superpusă își găsea confirmarea practic la fiecare pas. Bunăoară, numărul studenților români la univeristățile din țară era, la cele mai importante facultăți, cum erau cele de drept, medicină, farmaceutică, inginerie, comerț, științe exacte, mult inferior, sub aspect proporțional, cu cel al minorităților. Astfel, la Universitatea din Iași, la facultatea de medicină 67% de studenți erau evrei, iar la cea de farmaceutică peste 70%. La Universitatea din Cernăuți, din 1300 de studenți numai 300 erau români și 150 de alte naționalități, studenții evrei constituind 850 la număr. În vreme ce procentul populației evreiești per total în România Mare era de 4,2 %. Sau în domeniul industriei. De exemplu, în Basarabia circa 70% din toate întreprinderile și atelierele erau deținute de proprietari evrei. Procentul lor în populația ținutului fiind de 7,2%., iar în populația orășenească de circa 35%. Unii călători din epocă remarcău cu uimire că, bunăoară, la Chișinău, majoritatea firmelor de prăvălii, de ateliere erau scrise numai în limba idiș fără vreo traducere în română sau rusă.

Pe fundalul propagandei patriotice care a precedat Unirea și a continuat cu o și mai mare intensitate pentru a o justifica, în încercarea de a determina populația să rabde lipsurile de dragul Unirii înfăptuite, o asemenea situație etno-socială devenea izbitoare pentru băștinași. De aceea, căutătorii de voturi erau nevoiți să abordeze și aceste nedumeriri ale românilor, să le promită schimbarea în acest sens.

În asemenea condiții, ca protest la situația existentă se intensifică demersurile etno-sensibile, bazate pe dezamăgiri de ordin etno-social și moral. Inițial aceste demersuri aveau un caracter izolat, spontan. Dar, dat fiind că ele reflectau o stare de spirit generală, mai ales printre tineri, printre studenți, aceste demersuri capătă îndată ecou în toată țara și, destul de rapid, se constituie în diferite forme organizatorice. Astfel, la 4 martie 1923 la Iași se înființează Liga Apărării Național-Creștine (LANC) în frunte cu profesorul de drept A. C. Cuza care, în perioada antebelică, a condus împreună cu Nicolae Iorga Partidul Național Democrat.

Mesajul virulent antisemit și incisiv față de guvernare le-a făcut pe cele două partide guvernante – PNL și PNT – să accepte, în forme mai moderate, același mesaj. Bineînțeles, nu era vorba de rezolvarea problemelor semnalate de LANC, ci de nevoia de a prelua mesajul unui potențial concurent electoral. Această preluare îl dezarmează pe concurent și, prin urmare, nu îi permite să se conecteze la alegător. Astfel, sistemul politic se protejează de un intrus.

Problemele semnalate de LANC și soluțiile propuse de aceasta găseau înțelegere și sprijin în pătri destul de largi ale populației. Polemicile pe marginea acestor probleme erau tirajate în numeroase publicații. Faptul că mesajul LANC a fost receptat destul de călduros aceasta nu înseamnă deloc că cei care resimțeau aceste probleme aveau aceeași înțelegere a lor sau a soluționării lor. În cadrul LANC responsabil pentru organizarea studenților în toată țara a devenit Corneliu Zelea Codreanu, un student de al prof. A. C. Cuza. În decurs de 3 ani LANC, sub aspect electoral, a bătut, practic pasul pe loc. Această stagnare a generat nevoia de noi abordări a problemelor existențiale ale poporului român ceea ce a condus, inevitabil, la disocierea de LANC a unui grup de tineri în frunte cu C. Z. Codreanu care în iunie 1927 au anunțat formarea unei Mișcări – Legiunea „Arhanghelul Mihail”.

* * *

După cum a declarat în repetate rânduri fondatorul ei, Legiunea nu este un partid, ci o mișcare de înnoire a poporului român, de „înviere” cum se exprima C. Codreanu. Nu vom reproduce aici evenimentele biografiei Căpitanului Mișcării Legionare și nici etapele evoluției legionarismului ca forță politică. **Important este să constatăm că în decurs de 10 ani Mișcarea a crescut de la 5 membri și simpatizanți la multe sute de mii și, conform unor studii, la peste 1 milion 100 mii din cei circa 3,8 milioane de alegători cîți erau la un moment dat în**

România Mare. Deși Mișcarea se declarase a nu fi un partid, ea participa la alegeri prin propriile partide pe care le înregistra consecutiv cu ocazia diferitelor campanii electorale: Garda de Fier și partidul „Totul pentru Țară”. Nici un partid în întreaga istorie a României moderne nu a înregistrat performanțe asemănătoare.

Asemenea performanțe se datorează originalității extraordinare a acestei Mișcări. La un studiu atent și imparțial al acestei Mișcări se constată că ea nu se înscrie în nici un fel de clasificări proprii oricăror partide și formațiuni social-politice: stînga-dreapta-centru, moderat-extremist, conservator-progresist, democrat-autoritar-totalitar, etc.

Fondatorul acestei Mișcări, C. Z. Codreanu, a construit-o pe principii absolut inedite pentru orice formațiune politică. Dacă toate partidele pornesc de la un program de prefaceri economice, sociale, politice, Căpitanul a pornit de la om, nu de la program: „**Noi nu am avut nici un program. Și acest fapt va naște desigur un mare semn de întrebare.** [...] Dar nu ne-am legat împreună cei ce cugetam la fel, ci acei ce simțeam la fel. Nu cei ce aveam același fel de a gândi, ci acei ce aveam aceeași construcție sufletească. [...] Dacă nu aveam, așadar, nici bani, nici programe, aveam în schimb pe Dumnezeu în suflete și el ne insufla puterea nebirită a credinței. Legiunea nu este numai un sistem logic, o înlănțuire de argumente, ci o „trăire”. După cum cineva nu este creștin dacă „cunoaște” și „înțelege” Evanghelia, ci numai dacă se conformează normelor de viață afirmate de ea, dacă o „trăiește”[20]

În aceste puține cuvinte rezidă aproape întreaga originalitate a Mișcării. Ea se bazează pe cei care simt la fel, adică pe cei care împărtășesc aceleași valori morale. În al doilea rînd, legionarii pornesc nu de la program, ci de la trăirea unor valori, a unor idealuri. Da, după cum vom vedea, Mișcarea este și un sistem logic, și o înlănțuire de argumente cum nici un alt partid nu le-a avut. Dar ea se bazează înainte de toate pe trăire, pe autenticitate, pe sinceritate, căci orice trăire pornește de la sinceritate. Chiar numai aceste trăsături sînt suficiente pentru a se deosebi de orice componentă a sistemului politic al statului român modern sau al oricărui alt stat modern.

Dar ea mai avea încă o calitate absolută: ea nu era finanțată de nici un oligarh, nici local, nici străin. Au existat o mulțime de insinuări în presa aservită oligarhiei, precum că Legiunea ar fi fost finanțată de Germania hitleristă. Nu există nici un document în acest sens, nici o „înlănțuire de argumente”, ci numai insinuări. Dimpotrivă, există o înlănțuire de argumente-fapte care exclud această ipoteză, dar, din lipsă de spațiu în acest volum argumentele sînt expuse în volumul doi al documentelor.

Trăsătura cea mai scandaloasă pentru sistemul politic era axarea Mișcării pe Ortodoxie ca valoare supremă a poporului român, ceea ce era în absolută incompatibilitate cu sistemul politic al statului român modern, cu

statul însuși, cu menirea lui preprogramată de artizanii lui. Raportarea doctrinei Mișcării la Ortodoxie și, totodată, ca urmare firească, abordarea problemelor existențiale ale poporului român poziționa Mișcarea în coordonate improprii pentru o formațiune social-politică, dar deplin adecvate unei **mișcări de eliberare națională și de refacere moral-spirituală**. Eliberarea ținea, firește, de desființarea sistemului politic al statului român modern și înlocuirea acestuia cu un sistem politic românesc, al poporului român și pentru poporul român, cuprinzând, bineînțeles, și toate persoanele de alt neam care acceptă să conlocuiască cu românii după legile morale ale băștinașilor.

Astfel, Mișcarea Legionară se poziționa între coordonatele următoare. Biserică- Neam-Stat. Fără o considerare a Mișcării în asemenea coordonate conceptuale nu este posibilă categorisirea ei. Orice formațiune social-politică de tip democrat (sau totalitar, căci, *în esență*, între democrație și totalitarism nu este deosebire de esență, ci numai de metode) se definește exhaustiv în coordonatele conceptuale de „populație/electorat-partide controlate oligarhic-Stat”. Mișcarea nu înțelegea reducerea fenomenului identitar și moral de neam la un concept statistic de populație, la o entitate care se manifestă strict biologic și social-economic, fără valori identitare, fără conștientizarea rostului său de a fi, fără raportarea la memoria istorică, la morală, cultură, spiritualitate.

Note:

[1] Corneliu Zelea Codreanu. Doctrina Mișcării Legionare. Presentare concisă. Restituiri istorice. Ed. Lucman, București, 2003, pag. 170.

[2] Originalele documentelor abundă în greșeli de exprimare, ortografice, de sens, ceea ce vedește nivelul de (in)cultură al angajaților/racolaților organelor de ocrotire a dreptului și a ordinii constituționale ale oricărui stat democratic sau totalitar. Este grăitor statutul cultural (și, deseori, ca urmare, cel moral) al persoanelor recrutate de aceste servicii publice (poliția), semipublice (procuratura) și mai puțin publice (Siguranța, securitatea statului). Și este explicabil: o persoană mai instruită nu poate executa orice ordine, ci doar acelea care sînt în concordanță cu interesele naționale, nu cu cele ale camarilei încăpute la putere prin înșelarea maselor (democrațiile) sau prin teroare (totalitarismele). În acest sens URSS și RM nu fac excepție.

[3] „Sfîntul Închisorilor”, Editura Reîntregirea 2007, pag. 19.

[4] Corneliu Zelea Codreanu. Doctrina Mișcării Legionare. Presentare concisă. Restituiri istorice. Ed. Lucman, București, 2003, pag.. 137.

[5] În 1916 Vechiul Regat – „România Mică” (Muntenia, Oltenia, Dobrogea întregă și epava Moldovei) – avea o suprafață de 138 000 km², iar în 1919 avea 295 049 km². Respectiv populația a crescut mecanic de la 7.9 milioane de locuitori la 14.7 milioane.

[6] Ion Țurcanu, Istoria românilor. Muzeul Brăilei, Editura Istros, Brăila, 2007, pag. 443.

[7] Ibidem.

[8] Citat la Ion Țurcanu, Istoria românilor. Muzeul Brăilei, Editura Istros, Brăila, 2007, pag. 445.

[9] Dumitru Stăniloae. Națiune și Creștinism. Editura Elion, București, 2004, pag. 115.

[10] Ibidem.

- [11] „Însemnările personale” ale patriarhului Miron Cristea. Citat la Ilie Șandru, Valentin Borda, Patriarhul Miron Cristea, Casa de editură „Petru Maior”, Tîrgu-Mureș, 1998,, pag. 125.
- [12] Theodor Codreanu. *Dubla sacrificare a lui Eminescu*. Editura Civitas, Chisinău, 1999.
- [13] Predania și un Îndreptar ortodox cu, de și despre Nae Ionescu teolog. Editura Deisis, Sibiu, 2001, pag. 42.
- [14] Cuvîntul “mason” înseamnă în limba franceză “zidar”, “ziditor”, “constructor”, “pietrar”.
- [15] Vezi interviul avocatului-mason Remus Borza în revista Q Magazin din octombrie 2010: <http://www.jurnalul.ro/observator/romania-considerata-un-stat-masonic-556325.htm>
- [16] Dumitru Stăniloae. Națiune și Creștinism. Editura Elion, București, 2004, pag. 114-115.
- [17] E. Stănescu, Iu. Stănescu, G. Preda. România Mare. Puterea politică. Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2010, pag. 53-54.
- [18] Citat la E. Stănescu, Iu. Stănescu, G. Preda. România Mare. Puterea politică. Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2010, pag. 54.
- [19] Citat la E. Stănescu, Iu. Stănescu, G. Preda. România Mare. Puterea politică. Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2010, pag. 40.
- [20] Corneliu Zelea Codreanu. Doctrina Mișcării Legionare. Presentare concisă. Restituiri istorice. Ed. Lucman, București, 2003, pag. 25.

Altfel despre Mișcarea Legionară (2)

11 mai 2016

Continuare

Unul dintre conceptele fundamentale ale legionarismului este cel de neam pe care C. Codreanu l-a definit în termeni civilizaționiști anticipînd astfel cu cîteva decenii teoria civilizațiilor. Astfel, Căpitanul vedea neamul în felul următor: „Cînd zicem Neamul Românesc, înțelegem toți Români vii și morți, cari au trăit de la începutul istoriei pe acest pămînt și cari vor mai trăi și în viitor.”[1]

Și în continuare: „„*Neamul are:*

1. *Un patrimoniu fizic, biologic: carnea și sîngele*[2].
2. *Un patrimoniu material: pămîntul țării și bogățiile.*
3. *Un patrimoniu spiritual care cuprinde:*
 1. Concepția lui despre Dumnezeu, lume și viață. Această concepție formează un domeniu, o *proprietate spirituală*.
 2. Onoarea lui ce strălucește *în măsura în care neamul s-a putut conforma, în existența sa istorică, normelor izvorîte din concepția lui despre Dumnezeu, lume și viață.*
 3. *Cultura lui: rodul vieții lui, născut din propriile eforturi în domeniul gîndirii și artei.*

[...] Toate aceste trei patrimonii își au importanța lor. Pe toate un neam trebuie să și le apere. Dar cea mai mare însemnătate o are patrimoniul său spiritual, pentru că numai el poartă pecetea eternității, numai el străbate peste toate veacurile.”[3]

Impresionează conceptele în care C. Codreanu definește neamul. Este semnificativ că el exclude, în definiția neamului, tehnologicul, economicul,

socialul și politicul din însușirile fundamentale, elementare, primare ale neamului, Codreanu le trece, implicit, în însușiri derivate, secundare, care își capătă sensul doar fiind raportate la demografie, teritoriu național și, capital !, la spiritualitatea identitară, dătătoare de rost și exprimătoare, în cazul Ortodoxiei, a Adevărului. Altfel zis, aceste însușiri derivate de la cele primare nu pot în principiu să le contrazică, să se opună aceloră, ci, cel mult, să le exprime în conceptele și instituțiile specifice lor.

Populația se reduce numai la generațiile pentru moment în viață, pe când neamul cuprinde toate generațiile – și cele care au fost, și cele care urmează să fie. Generațiile pe moment în viață nu sînt privite ca un tot în sine, ci ca un fragment dintr-un tot. De aceea acțiunile față de acest fragment, deciziile față de acest fragment trebuie să ia în considerare întregul, nu numai fragmentul. Iar întregul este caracterizat, înainte de toate, prin însușirile sale identitare care este Credința, morala, cultura. Astfel, neamul este un concept calitativ, iar populația este unul cantitativ. Populația se măsoară în parametri statistici, iar poporul, neamul nu se măsoară deloc, ci se înțelege sau nu, se acceptă sau nu, se simte sau nu.

Spre deosebire de doctrina legionară, statul democratic sau cel totalitar percepe exclusiv populația, dar nu este în stare să perceapă poporul, neamul. De aceea statul operează cu parametri numerici care exprimă parametrii biosociali ai populației, ca la o fermă de animale. Și atitudinea statului democratic sau totalitar față de populația subordonată este ca față de un șeptel care trebuie muls sau sacrificat pentru mezeluri spre folosul proprietarilor fermei.

De aceea tratarea poporului ca o populație conduce inevitabil la genocid (totalitarismul), fie și unul latent (democrația), poate chiar involuntar, dar sigur. De aceea, în mod logic și firesc, Mișcarea a elaborat și o atitudine pe potrivă față de democrație: „1. Democrația sfarmă unitatea neamului românesc, împărțindu-l în partide, învrăjbindu-l și expunându-l dezbinat în fața blocului unit al puterii iudaice, într-un greu moment al istoriei sale.

Numai acest argument este atît de grav pentru existența noastră, încît ar fi suficient ca această democrație să fie schimbată cu orice ne-ar putea garanta unitatea, deci Viața. Căci dezunirea noastră înseamnă moartea.”[4] Este limpede că pentru gîndirea legionară democrația excludea supraviețuirea și, prin urmare, dănuirea poporului român. Mai exact, democrația pune poporul român în imposibilitatea de a se mobiliza în vederea respingerii amenințărilor de moarte la care era expus, cel puțin, în acea vreme. Adică, în viziunea legionarismului, democrația și poporul român sînt incompatibile ontologic, democrația înseamnă moartea poporului, iar existența poporului înseamnă excluderea democrației (și a totalitarismului ca cealaltă față a aceleiași *monede*).

Această viziune este concretizată în următorul raționament: „2. Democrația transformă milioanele de străini în cetățeni români. Făcîndu-i egali cu

Românii. Dându-le aceleași drepturi în Stat. Egalitate ? Pe ce bază ? Noi sîntem aici de mii de ani. Cu plugul și cu arma. Cu munca și cu sîngele nostru. De unde egalitate cu cei de abia de 100, de 10 sau de 5 ani, aici ? Privind trecutul: Noi am creat statul acesta. Privind viitorul: Noi, Românii, avem răspunderea istorică întregă a existenței României Mari. Ei n-au nici una. Ce răspundere pot avea străinii în fața istoriei pentru dispariția Statului Român?”[5]

Deci, statul cu adevărat românesc, al românilor, nu unul *superpus*, impus de către străini, era conceput ca un instrument de rezolvare a problemelor poporului, nu ale populației. Orice decizie a statului urma să țină seama nu numai de problemele pornite de rezolvat de către generațiile trecute, dar și de problemele generațiilor viitoare ca pe acestea să le ușureze, să le reducă la minim. Sarcina centrală a statului românesc, deci a unui stat nedemocratic și netotalitar, este de a chezașui existența neamului românesc ca atare, ca neam, adică ca purtător de cultură, spiritualitate, de capacitate demografică. Iar democrația, identic cu totalitarismul, împiedică existența însăși a neamului, a poporului, a oricărui popor.

O asemenea viziune asupra poporului și, ca urmare, asupra sistemului politic, este în totală contradicție cu concepția pe care s-a zidit statul român modern – să fie unealtă docilă și eficientă a oligarhiei străine. De aceea sistemul politic a încercat de la începutul existenței Mișcării Legionare să o marginalizeze, iar apoi să o integreze în sine, adică să o corupă (după cum a procedat reușit cu LANC-ul și cu descendentul acestuia – Partidul Național-Creștin). Eșuînd în toate acestea, statul democrat român a exterminat fizic Mișcarea Legionară, recurgînd la asasinarea Căpitanului și a întregii conduceri pe țară a Mișcării, asasinînd fără judecată aproape 300 de conducători legionari și izolînd în închisori și lagăre de concentrare circa 18 mii de activiști legionari. Deținuții legionari au fost moșteniți de regimul comunist care i-a exterminat aproape pe toți, excepțiile fiind cu totul rare.

* * *

Mișcării i se imputează acțiuni de violență, de terorizare și în calitate de exemplu sînt reproduse cîteva cazuri, în ordine cronologică: asasinarea prim-ministrului I. G. Duca (1933), a fostului legionar Mihai Stelescu (1936), a prim-ministrului Armand Călinescu (1939) și a istoricului Nicolae Iorga (1940), precum și tentativa de asasinat a rectorului universității din Cluj Ștefănescu-Goangă.

Mișcarea Legionară a fost o mișcare de eliberare națională, angajată într-un război moral și politic cu sistemul etnocidal al statului român modern. Metodele de luptă politică a legionarilor nu presupun violența, ci metode de convingere prin discuții, cîntece, seminare, tabere de muncă voluntară. De unde apar violențele ?

În volumul 2 al culegerii de documente cazurile numite sînt prezentate amănunțit. Aici reproducem numai esența lor.

Pînă la momentul asasinării lui Duca, în decursul lunilor noiembrie și decembrie 1933, sistemul politic a asasinat, fără judecată, circa 10 legionari și a schilodit alte zeci. Așa înțelegea democrația să intimideze pe cei care s-au ridicat în apărarea poporului român. Și la toate aceste asasinate, schilodiri, bătăi, întemnițări fără nici un temei legal Mișcarea, timp de 5 ani – 1928-1933, – nu a răspuns cu nici o violență. În decembrie 1933, cu 2 săptămîni pînă la ziua alegerilor, prim-ministrul Duca, la comanda șefului său pe altă linie decît cea guvernamentală, ministrul de externe N. Titulescu, exclude partidul „Garda de Fier” din lista partidelor admise la alegeri. Fără nici o sentință de judecată, fără vreun temei, fără vreo explicație. Așa a zvîcnit mușchiul sistemului. Îndată după această interzicere a Gărzii de Fier încep arestările și maltratările în masă a legionarilor, devastarea sediilor lor și, deseori, a locuințelor lor. Circa 12 mii de legionari sînt închiși în temnițe și lagăre de concentrare. Abia acum, după 5 ani de teroare de stat, trei prieteni legionari, din propria inițiativă, îl împușcă pe Duca, ca pe un exponent fidel al dușmanilor de moarte ai neamului românesc, și îndată se predau poliției.

Într-un document de arhivă^[6] mai găsim o confirmare extrem de grăitoare: „Corneliu Codreanu a cules informațiuni verificate, că în dizolvarea GĂRZII DE FIER în 1933, înainte de plecarea sa în străinătate, dl. Titulescu a cerut decedatului Duca, să dizolve Garda de Fier, obiectînd că nu pleacă în străinătate în misiunea ce avea, pînă nu se îndeplinește acest act, deoarece cercurile străine nu vor sta de vorbă cu el, decît cu dizolvarea în buzunar. Duca a trebuit să cedeze, situația externă fiind atunci gravă, și consecințele se cunosc, Titulescu servind exclusiv interesele masoneriei internaționale.” Acest citat este prezentat într-un document numit „Raport al Corpului Detectivilor din 5 decembrie 1937 privind reticența lui Codreanu față de o eventuală conciliere cu Nicolae Titulescu”. Cazul lui Stelescu este diferit. Acesta a fost adjunctul lui Codreanu și, înrudindu-se cu cineva din camarilă, a fost convins să-l ucidă pe Codreanu și să-i ia locul de șef al Mișcării, astfel Mișcarea fiind luată sub controlul oligarhiei. Complotul este descoperit din întîmplare. Se constituie judecata legionară care, la insistențele lui Codreanu, numai îl exclude pe Stelescu din Mișcare cu dreptul de a redeveni membru al Mișcării după ce demonstrează că a revenit la valorile morale ale Mișcării. E violență aceasta ? Dar Stelescu, fiind finanțat de camarilă, pornește o vastă campanie în presă, înființează o proprie publicație „Cruciada românismului” și pornește organizarea unei mișcări pe aceleași baze ca și Legiunea. Adică, acest proiect al camarilei urmărea să confişte în folosul său mesajul și valorile Legiunii, falsificîndu-le. Iarăși, 10 legionari, din proprie inițiativă, îl pîndesc pe Stelescu și îl împușcă, apoi se predau îndată poliției. Este o

acțiune în legitimă apărare înfăptuită de ostașii neamului în războiul de rezistență națională împotriva cotropitorilor aducători de moarte pentru popor.

După comutarea sistemului politic român de la democrație la totalitarism, Căpitanul este arestat împreună cu alte mii de legionari. Peste câteva luni Căpitanul este asasinat, iarăși, fără judecată, fără vreun temei legal, împreună cu legionarii arestați și condamnați la închisoare pentru Duca și Stelescu. Peste 10 luni o echipă de legionari îl împușcă pe prim-ministrul regimului totalitar democratul național-țărănist Armand Călinescu care a inițiat și a organizat asasinarea lui C. Codreanu cu ceilalți legionari și a schilodit prin închisori alte sute. Au fost devastate toate sediile legionare și percheziționate în mod brutal circa 30 de mii de locuințe ale legionarilor. Și acești legionari se predau poliției.

Ca pedeapsă pentru împușcarea executantului fidel al intereselor oligarhiei, regele Carol al II-lea, marioneta oligarhiei, ordonă executarea în decurs de câteva zile după asasinarea lui Călinescu a tuturor conducătorilor legionari din fiecare județ și întemnițarea tuturor legionarilor care vor fi găsiți. A fi legionar era o crimă. A simți durere pentru poporul român și a acționa în consecință era o crimă. Clasa politică s-a dedat la torturi fără precedent, fetele fiind violate, cu sînii tăiați, arse de vii în cuptoare, cum a fost cazul, de exemplu, al Nicoletei Nicolescu, șefa organizației de fete a Mișcării Legionare. Prin metodele sale, cînd este vorba de păstrarea puterii sau de pedepsire a celor care nu acceptă puterea, democrația nu se deosebește de totalitarism, fiind, de fapt, același instrument al oligarhiei financiare.

Cazul lui Iorga este atribuit legionarilor. Ceea ce s-a izbutit să se afle în decurs de 70 de ani de la asasinarea lui Iorga este faptul că în asasinarea lui Iorga a fost implicat NKVD-ul lui Stalin. Acel Traian Boeriu care cu echipa sa de nelegionari, în pofida ordinelor primite de a nu asasina pe Iorga, a făcut-o și nu a fost pedepsit de regimul Antonescu. Traian Boeriu a emigrat în SUA unde a și trăit în liniște pînă la moartea sa. Dacă Boeriu ar fi fost legionar, el ar fi urmat soarta legionarilor: ar fi fost ucis, schilodit sau maltratată în temnițe sau lagăre de concentrare, în România sau Germania nazistă, iar după terminarea războiului ar fi făcut parte din vreo grupare de legionari care se constituie prin Europa și cele două Americi. Dar cu el nu s-a întîmplat nimic din acestea.

Tentativa de asasinare a rectorului Ștefănescu-Goangă nu este una politică. Acest funcționar se deda la violuri de studente și, fiind activist politic al oligarhiei, era scutit de orice pedeapsă din partea organelor de drept ale statului oligarhic român. Un student la filozofie, care era legionar, Ioan Pop, din proprie inițiativă, fiind mobilizat de indignarea pentru fetele batjocorite, a luat hotărîrea să-l împuște pe rector. El a fost somat de către alți legionari (care, în acel moment erau închiși în temniță – era noiembrie

1938) să se oprească, să nu implice Legiunea, dar el nu a dat ascultare. De la București, de urgență a fost trimis un șef legionar care să-l oprească, dar acesta a ajuns prea târziu: Ștefănescu-Goangă a fost rănit grav. „Ioan Pop, înainte de a fi executat, a mai spus: *„Noi am rezistat 1000 de ani maghiarilor pentru că sufletul ne era curat, iar tolerarea celei mai triviale imoralități, concretizate în Ștefănescu-Goangă, ar fi întinat cei 1000 de ani de curățenie sufletească“*... Cert este că eliminarea lui Ștefănescu-Goangă de la conducerea universității clujene era un imperativ, pentru toată studențimea clujeană, în toată perioada 1930-1938.”[7]

Mai este și cazul din noiembrie 1940 când în închisoarea de la Jilava legionarii au asasinat câteva zeci de lideri ai clasei politice românești. Aici situația este și mai simplă. Legionarii, fiind chemați la guvernare de către Ion Antonescu, au deschis ancheta penală pentru a identifica vinovații pentru uciderea lui C. Codreanu și a altor legionari. Ancheta a scos la iveală abuzuri inimaginabile la care s-au dedat democrații. Învinuții și bănuții au fost închiși la Jilava. În noiembrie s-a aflat că C. Codreanu și ceilalți 13 legionari au fost îngropați în curte la Jilava. Legionarii s-au adunat acolo să deshumeze trupurile și au văzut cu câtă bestialitate au fost ele tratate: gîtuiți de vii, apoi împușcați în spate precum că încercau să evadeze, apoi cadavrele au fost arse cu acid sulfuric, iar peste ele s-a mai pus o imensă placă de beton.

În ziua când cadavrele au fost deshumate, când legionarii s-au convins de metodele reale ale democrației, la închisoare vine ordinul lui Antonescu de a-i muta pe complicii asasinatului lui Codreanu și a celorlalți în alte încisori. Acest ordin a fost înțeles de către legionari ca tentativă a lui Antonescu de a-și salva colegii de sistem, ceea ce într-adevăr corespundea intențiilor dictatorului. Distribuirea acestora pe la mai multe locuri de detenție îngreua ancheta și supravegherea lor, plus ușura evadarea lor. Înțelegînd această manevră a lui Antonescu și știind că sînt trimise trupe militare de către Antonescu pentru a asigura mutarea deținuților democrați în pofida vreunui protest al legionarilor, aceștia s-au grăbit, pînă la venirea trupelor, să-i execute pe toți cei câteva zeci de fruntași ai clasei politice, de dușmani de moarte ai poporului român.

Mișcarea Legionară înțelegea sistemul politic al statului român modern ca un instrument de desființare a poporului român, ca un instrument de etnocid la limită cu genocidul. Activitatea lor politică legală nu a putut fi contracarată de către sistemul democratic prin metodele sale obișnuite – trecerea sub tăcere, intimidarea (prin aplicarea violenței pînă la asasinări), coruperea, defăimarea masivă. Acest fapt demonstra că metodele aplicate de către C. Codreanu la formarea cadrelor Legiunii erau corecte: ele deveneau imune la aceste metode democratice. Totodată aceste metode îi convingeau pe legionari că sistemul politic din România Mare este antiromânesc, este un pericol de moarte pentru poporul român, pentru

toate generațiile viitoare ale lui. Politica oligarhiei față de Mișcare le-a demonstrat legionarilor că lupta lor este dreaptă, că Mișcarea lor este o mișcare de eliberare națională, iar dușmanul trebuie tratat ca dușman.

De aceea, acțiunile legionarilor față de Duca-Stelescu-Călinescu-deținuții de la Jilava, **în percepția lor**, erau acțiuni de apărare, de legitimă apărare a unei organizații legal constituite, de apărare a poporului român, de autoapărare a neamului împotriva ocupației etnocidale străine. Sistemul politic nu a izbutit să elimine prin metode democratice din viața poporului român o mișcare anti-sistem, o mișcare de apărare a acestui popor.

De aceea sistemul a recurs la comutarea regimului său de funcționare de la democrație la totalitarism, sistemul fiind în ambele regimuri același, ca orice democrație-totalitarism. Toți istoricii și toți contemporanii constată și afirmă că unicul motiv de instituire a regimului totalitar în *noaptea* de 10 februarie 1938 a fost nevoia de a elimina Mișcarea Legionară. Rezultatele alegerilor din decembrie 1937 au demonstrat că la următoarele alegeri Mișcarea Legionară va prelua parlamentul și pîrghiile de conducere în stat. Adică, va elimina, prin metode *legale* democratice, oligarhia financiară străină de la conducerea statului. Oligarhia înțelegea foarte bine că ea nu este compatibilă cu existența niciunui popor, poporul român nefiind o excepție. De aceea eliminarea mișcărilor de eliberare națională, a celor autentice, incoruptibile, este o necesitate pentru ea. Iar metodele pot fi oricare, inclusiv genocidul fățiș.

Această teză o demonstrează unul dintre campionii democrației Winston Churchill căruia îi aparține renumita frază ultra-demagogică: „Democrația nu este un model perfect de conducere a societăților, dar omenirea nimic mai bun nu a inventat.” Acest campion se destăinuia lordului Robert Boothby într-o scrisoare: „Trebuie să înțelegeți că acest război [al Doilea Mondial – n.n.] nu este împotriva național-socialismului [a nazismului, a hitlerismului – n.n.], ci împotriva puterii poporului german care trebuie distrusă odată și pentru totdeauna, indiferent în mâinile cui se află această putere – a lui Hitler sau a unui preot-iezuit.”[8] Deci, pentru democrațiile occidentale pe care le reprezintă în primul rînd democrația britanică nu nazismul este dușmanul, ci poporul german ca popor, ca o colectivitate conștientă de valorile sale identitare, deci și de interesele sale, capabil, prin urmare să se organizeze.

În altă parte Churchill precizează și mai limpede: „Noi luptăm nu împotriva lui Hitler, ci împotriva spiritului german, împotriva spiritului lui Schiller ca acest spirit să nu renască.”[9] Spiritul german reprezintă modul de a fi al poporului german, este o reflectare a valorilor identitare ale acestui popor. În cazul românilor ar fi eliminarea spiritului lui Eminescu (de fapt, ceea ce s-a și împlinit, în final). [Aici ar fi cazul să remarcăm că, la tratativele dintre aliații învingători britanicii au propus desființarea Germaniei și strămutarea nemților în diferite colțuri ale pămîntului. Stalin

a zis, însă, că hitlerii vin și pleacă, iar poporul german rămîne, deci, să-l lăsăm unde este.] Prin urmare, democrația occidentală avea drept scop nimicirea germanilor ca popor și transformarea lor în populație. Ce i-a făcut pe democrați să se supere pînă într-atît pe germani (nu pe Hitler, nu pe politica acestuia de segregare rasială, nu pe crimele acestui regim totalitar) ?

În aceeași scrisoare către R. Boothby, Churchill lămurește fără ocolișuri diplomatice: „Crima de neiertat pe care a comis-o Germania în perioada dinaintea celui de al Doilea Război Mondial constă în tentativa ei de a-și elibera puterea sa economică de sistemul comercial mondial pentru a-și crea propriul mecanism de schimb de mărfuri care ar fi lipsit finanța mondială de profituri.”[10] Deci aflăm *pe cine și cu ce* concret a supărat Germania: pe oligarhia financiară internațională prin faptul că a încercat să o lipsească de profituri. De aceea oligarhia a pornit cel de-al Doilea Război Mondial (peste 50 de milioane de victime) ca să elimine pe viitor orice pericol din partea Germaniei pentru mecanismul ei de a căpăta profituri pe seama regulilor impuse comerțului internațional (Tocmai pentru securizarea acestor reguli a fost instituită după război Organizația Mondială a Comerțului – inițial ea se numise GATT – Acordul General pentru Taxe și Tarife. Cu același scop a fost instituit și acordul valutar de la Bretton-Woods în 1944 ca o treaptă spre sistemul cursurilor fluctuante/flotante de schimb valutar, precum și întregul sistem al Băncii Mondiale, Fondului Monetar Internațional, ONU.)

Aceasta nu înseamnă deloc că Hitler sau Mussolini ar fi reprezentat mișcări de eliberare națională. În schimb aceasta demonstrează metodele și puterea finanței internaționale, globale. Dacă ea a avut capacitatea să declanșeze două războaie mondiale, eliminarea fizică a unei mișcări de eliberare națională dintr-o țară de mărime medie din Europa de Est putea fi încredințată filialei ei locale – statul român modern în persoana sistemului lui politic.

Faptul că legionarii înțelegeau activitatea lor ca o luptă de eliberare națională ne-o demonstrează felul în care ei vedeau situația în care se pomenise poporul român și sarcinile elitei cu adevărat naționale: „Una dintre sarcinile elitei cu adevărat naționale era să aducă justiție poporului român” – nu omului în parte, nu românului în parte (cum a făgăduit Hitler nemților), ci poporului așa cum îl înțelegea Codreanu – o comunitate pan-generațională generată de același set de valori care alcătuiesc patrimoniul național. Această sarcină C.Z. Codreanu o formulează astfel: „**Eu sînt pentru JUSTIȚIE, fără TOLERANȚĂ. Pentru că am tolerat așa de multe, încît sîntem pe patul de moarte** [- s.n.]. Mișcarea Legionară va aduce justiție pentru Români. Vorbesc de acea justiție de secole înfrîntă în defavoarea Neamului Românesc, vorbesc de acele drepturi milenare ale Românilor, pe care ei trebuie să și le recucerească, și pe care, după cea mai

severă aplicare a justiției, nu au a le împărți cu nimeni. Și mai cu seamă nu există nici o justiție care să ne oblige a împărți drepturile noastre de stăpînire și conducere a țării, cu străinii.”[11]

Această atitudine tranșantă și pe deplin justificată față de camarila de la putere este întărită și prin următoarea argumentare: „*Cu noi se săvîrșește exact același lucru care s-a săvîrșit cu Pieile Roșii din America de Nord. Ne găsim în fața unei invazii străine și avem tot dreptul și avem și datoria să ne apărăm Patria* [– s.n.]. Pe mine nu mă interesează cine vine și este – mi se pare lucru curios, că atunci *cînd veneau dușmanii cu arma să ne fure pămîntul nostru, noi încremeneam cu toții în tranșee, cu arma în mînă, iar astăzi, cînd arma s-a schimbat în bani, și cînd aceștia sînt în stare cu banii lor să ne cumpere țara, atunci nu mai este nimeni la noi care să protesteze ?*”[12]

O constatare atît de actuală pentru Republica Moldova de la începutul celui de-al doilea deceniu al mileniului trei ! Aceeași situație începuse în România post-comunistă cu aproape un deceniu mai devreme.

Deci, pentru eliberarea poporului de primejdia de moarte pe care o comportă democrația (ca instrument de dictatură totalitară a oligarhiei financiare) este nevoie nu numai de înlăturarea elitei impoante de la putere, dar și de apărarea Țării de invazia străină pe care o slujește elita trădătoare. Corneliu Z. Codreanu explică de ce anume Țara ar trebui să fie apărată de această invazie și cine alcătuiește invazia: „Pentru mine, altă populație, pe pămîntul țării mele – și rog să mă creadă toată lumea – atunci cînd eu am conștiința fermă că o atacă și că își caută loc pe propriul nostru teritoriu, pentru mine, vă rog să mă credeți, s-a deschis o luptă pe viață și pe moarte și nu-mi arde să fac glume sau să insult pe cineva. Pentru mine este clar și precis: inteligentă sau neinteligentă, parazitară sau neparazitară, morală sau imorală, **această populație este o populație dușmană aici, pe pămîntul țării. Și eu înțeleg să lupt împotriva ei** [– s.n.] cu toate mijloacele pe care mi le va pune la dispoziție mintea, legea și dreptul meu românesc.”[13]

Căpitanul înțelege starea aproape de comă în care se afla Țara și poporul său, poporul Sfinților voievozi Ștefan cel Mare, Neagoe Basarab, Constantin Brîncoveanu, al Sfîntului ierarh mucenic Antim Ivireanul, al Sfîntului ierarh Varlaam, al lui Eminescu, Iancu Jianu, al lui Petru Rareș și Vasile Lupu. ... El o înțelege, îndreptățit, ca o stare de război de exterminare la care este supus poporul lui: „Românii, înconjurați de pretutindeni de vrăjmași cu poftă mari, și invadați înăuntru de dușmani care le slăbesc și le macină sistematic puterile de rezistență și de viață, nu vor putea rezista în viitor decît dacă vor înțelege că **pe pămîntul lor trebuie să crească soldații** [- s.n.] ca brazii în pădure.”[14]

* * *

Calea Legiunii spre biruință urma să fie parcursă mai întâi în conștiința românilor, a acelor români care ar fi fost în stare să-și asume responsabilitatea pentru generațiile viitoare, pentru eliberarea poporului român din robia oligarhiei internaționale. Acei români care ar fi fost în stare să-și asume, ca o precondiție, o transformare profundă a conștiinței lor, prin rezidirea ei pe valorile autentice, cele care au asigurat timp de aproape două milenii dăinuirea acestui neam în ciuda tuturor invaziilor, cotropirilor, jefuirilor, trădărilor. De aceea, C. Codreanu adoptă drept metodă esențială pentru zidirea Mișcării sale ceea ce el a numit „desăvârșirea unui proces interior de conștiință”:

„Mișcarea Legionară nu poate birui decît odată cu **desăvârșirea unui proces interior de conștiință** [– s.n.] a Națiunii Române. Cînd acest proces va cuprinde pe majoritatea Românilor, și se va desăvârși, biruința va veni atunci automat, fără comploturi și lovituri de stat. Biruința pe care noi o așteptăm în modul acesta, este atît de mare, atît de luminoasă, încît niciodată nu vom admite ca ea să fie înlocuită cu o biruință ieftină și trecătoare, născută din complot sau lovitură de stat.”[15]

Evident, această abordare a principiilor de zidire a Mișcării nu are nimic în comun cu violența, cu manipularea propagandistică, cu electoralismul înșelător. Nu are nimic în comun cu metodele democrației și ale totalitarismului.

Această abordare se inspiră din experiența istoriei bimilenare a Creștinismului, a Ortodoxiei. Fără a înțelege realitatea înspăimîntătoare a robiei oligarhice, fără a avea dragostea nețărmuită pentru Adevăr, pentru Dumnezeu și, ca urmare, pentru popor, pentru aproapele necăjit și redus la condiția de vită de fermă, nu era cu putință depășirea groazei paralizante în fața realității mascate în democrație cu toate *libertățile* ei.

Preotul V. Popa-Nicoare, legionar din anul 1930, constată: „... am înțeles toată **prăpastia înfiorătoare dintre Mișcarea Legionară și clasa politică a României** [- s.n.].”[16]

O asemenea stare de fapt nu putea să-i lase pe cei cu o asemenea viziune asupra realității, cu o asemenea conștientizare a primejdiei de moarte pentru viitoarele generații, să se mărginească la aceste constatări. Primejdia de moarte reclama acțiune: Căci a nu acționa însemna a trăda, însemna a te lăsa învins de cei mai crunți și mai periculoși dușmani ai neamului românesc (de fapt, omenesc în general). De aici rezultă sarcinile și, respectiv, metodele de realizare a lor pe care și le formulau explicit sau implicit membrii Mișcării.

Apelul la acțiune este dictat de conștiința morală: „Cel ce stă indiferent, fricos și laș în fața țării sale care moare, va fi blestemat de cei ce vin după el. Țară, cheamă-ți feciorii și vor răspunde. Cei ce te iubesc vor răspunde, iar lașii vor sta muți.”[17]

Din această conștientizare a situației reale în care se află de câteva generații poporul român, a răspunderii morale pentru copiii acestui neam, pentru viitorul lui, Căpitanul înțelege nevoia de eliberare națională, de luptă, deci de soldați: „Românii, înconjurați de pretutindeni de vrăjmași cu poftă mari, și invadați înăuntru de dușmani care le slăbesc și le macină sistematic puterile de rezistență și de viață, nu vor putea rezista în viitor decât dacă vor înțelege că **pe pământul lor trebuie să crească soldații** [- s.n.] ca brazii în pădure.”[18]

Prăpastia la care se referea preotul-legionar nu putea fi depășită decât prin umplerea ei cu cadavrele legionarilor, ale tinerilor români care, în esența lor morală, constituiau floarea neamului românesc. Și s-a întâmplat întocmai. Democrația a înțeles și ea că un popor care și-a înțeles rostul, a început să revină la valorile sale autentice, nu poate fi oprit decât prin exterminarea deplină a personalităților lui. Democrația nu poate manipula un popor, ci numai o populație. De aceea, prin exterminarea celor mai conștienți fii ai unui popor ea îl reduce la populație.

Mișcarea Legionară avea, deci, nevoie de luptători în sensul deplin al cuvântului: persoane care înțeleg situația catastrofală a românimii, care sînt gata să se jertfească pentru eliberarea poporului lor, care știu să aplice metode de luptă permise de regimul democratic – informarea alegătorilor, instruirea lor, chemarea lor la rezistență social-economică, civică, morală împotriva asupritorilor, dușmanilor. Legiunea se ocupa de **educarea** tinerei generații de români ca aceasta să conștientizeze că viitorul ei și al copiilor ei depinde numai de ei, de felul în care vor izbuti să înfrunte, cu prețul propriei vieți, oligarhia financiară.

* * *

„Pentru ideologii legionari, cauza principală a ceea ce ei considerau o adevărată stare de spirit – lenea și inactivitatea, paralizante pentru energiile naționale – își găsea explicația prin „penetrarea societății românești de către Occident și invazia evreiască”. Remediul propus consta în: „mobilizarea națională în favoarea muncii voluntare”, precum și în redescoperirea valorilor terapeutice ale muncii.”[19]

Această metodă de căpătii pentru educația legionară și, totodată, inedită la scara istoriei politice a omenirii necreștine (această metodă este una de nelipsit în mănăstirile ortodoxe), o reprezintă *taberele de muncă voluntară* concepute de Căpitan. Pornind de la primejdiile abătute asupra Țării ca urmare a democrației, C.Z. Codreanu propune anume munca fizică drept o metodă eficientă și polivalentă de rezistență la invazia cotropitoare a străinilor. Experiența reală a acestor tabere, o parte dintre care, inclusiv cea dintâi, s-au desfășurat și în Moldova Răsăriteană – cea dintre Prut și Nistru – a constituit „o pledoarie în favoarea pedagogiei muncii cu caracter universal, care ne-a adus cu gândul, pe de o parte, la asprele **precepte**

religioase din mănăstirile ortodoxe [– s.n.], iar pe de alta, la ideile vehiculate de mișcarea *scout* (cercetășia) în primii ani după creația sa.”[20] Atmosfera din aceste tabere este descrisă astfel: „De obicei, un serviciu religios avea loc înainte de începerea lucrărilor; să nu uităm că pentru legionari, tabăra este o imensă mănăstire în aer liber, unde legionarii se roagă pentru întreaga națiune.”[21]

Unul dintre scopurile taberelor de muncă este explicat de cunoscutul sociolog Traian Brăileanu, legionar întemnițat în lagărele democrației și omorât în închisorile comunismului: „Această instituție [tabăra de muncă voluntară – n.n.] trebuie să ștergă toate deosebirile provenite din originea socială a tineretului român, trebuie să completeze lipsurile educației școlare, trebuie să trezească și să adâncească educația religioasă creștină, căreia **în familie și în școală i se dă o atenție prea redusă** [-s.n.][22], și câteodată este neglijată cu desăvârșire – pe scurt: ea trebuie să-i dea tînărului un caracter indelebil de Român Creștin, care să rămână inatacabil și după terminarea studiilor. **În felul acesta, națiunea românească va dobîndi o elită a ei, națională, impermeabilă față de orice influențe străine, în orice domeniu de activitate ar încerca să manifeste.** – [- s.n.]”[23]

Scopul principal al educației legionare era tocmai cultivarea caracterului de român creștin. Acest caracter de creștin trebuia să devină unul *ontologic*, ființial, inalienabil al tînărului român. Pentru ce avea nevoie tînărul român de a fi creștin deplin și definitiv ? Pentru mîntuirea sa, evident. Dar el, ca potențial membru al elitei naționale, urma să apere poporul său de pierzania la care era supus de către elita impoastore, cea democratică. Adică el, după cum formulează Traian Brăileanu, ca să poată deveni membru al elitei, creștinul român trebuie să fie „impermeabil față de *orice* influențe *străine*, în *orice* domeniu de activitate ar încerca să manifeste.”[24]

Să nu ne imaginăm aceste tabere pentru tineret (de altfel, nu numai pentru tineret, deoarece și mai mulți vîrstnici, printre care îl putem numi și pe poetul legionar Radu Gyr, pe filozoful Nae Ionescu, participau cu dăruire la lucrările taberelor de muncă) ca niște lagăre de muncă istovitoare sau ca niște locașuri cu chipuri istovite de corvoadă și înfometare. Nimic mai fals. Chiar și neprietenii Mișcării erau nevoiți să constate că „ele [taberele – n-n-] au fost un soi de *colonii de vacanță* gratuite pentru sute de studenți săraci provenind din mediul rural (ce nu-și puteau permite nici măcar umbra unei vacanțe!), precum și un cadru în care veritabili intelectuali sau dandy[25] din București își puteau pune în aplicare visul cehovian al muncii manuale simple și al vieții cîmpenești.”[26]

Legionarii organizau marșuri prin sate care prevedeau ceea ce în epoca lui Ceaușescu se numea „drumetii „Să ne cunoaștem Patria !” sau în Moldova Sovietică „Să ne cunoaștem plaiul natal!”, întâlniri și discuții cu localnicii

despre problemele lor și rolul credinței și al muncii cinstitute pentru depășirea acestora, cauzele reale ale problemelor (elita impoastore, corupția ca esență a democrației, democrația ca dictatură ocultă a finanței locale și internaționale) cu care se confruntau interlocutorii, prezentau concerte de cîntece religioase, patriotice și populare. Cînd aveau posibilitatea materială, legionarii editau și distribuiau diferite broșurele pe aceleași teme pe care le abordau în discuții.

Astfel, marșurile erau un fel de precursori și înlocuitori ai taberelor, deoarece acestea (taberele) necesitau un efort organizatoric și material incomensurabil mai mare decît marșurile. În acest sens putem considera marșurile ca niște forme mult simplificate ale taberelor.

Editarea, publicarea și distribuirea diferitelor foi și buletine informaționale nu a lipsit, deși, din cauze evident financiare, aceste foi și buletine erau în cea mai mare parte locale și sporadice, dar, ca titluri, erau destul de numeroase.

Toate aceste metode, axate pe educarea morală și apoi pe deprinderea altor cunoștințe și îndemînări, arată o mișcare cu totul originală, fără vreo analogie în vreo formațiune social-politică de epocă. Această mișcare a constituit un adevărat fenomen etico-social la scara întregului popor românesc. Acest fenomen este cu dreptate să-l numim fenomenul legionar. Preotul Ștefan Palaghiță, legionar, își formulează astfel înțelegerea de către el a fenomenului legionar: „Legiunea nu este nici măcar o școală de asimilare a învățaturii religioase, ci o schimbare profundă, o transformare a spiritului, o punere în valoare personală a conținutului credinței comune, **o experiență intimă a adevărilor revelate, o îndumnezeire a Omului** [– s.n.] conform învățaturii Bisericii.”[27]

Ceea ce este simptomatic, și alți cercetători, chiar cu totul departe de legionarism, dar și de România, constată: „Cei doi prolifici scriitori francezi [Jerome și Jean Tharaud] schițează portretul unei organizații mult mai aproape de o „sectă mistică” decît de un partid politic în înțelesul clasic al termenului [...]. „Toate discuțiile politice, filozofice sau de altă natură, care nu fac decît să otrăvească spiritele și să semene zîzanie, au fost înlăturate. În loc să discute chestiuni sterile cîntă împreună imnuri religioase și populare – cel mai bun mijloc de a crea armonia sufletelor”, cred frații Tharaud.”[28]

În comparație cu această abordare a Căpitanului, democrația nu este decît o dictatură primitivă care permite unei găști nereprezentative, care nu are decît cîteva procente (10-15-20 cel mult) din votul electoratului[29], și acela prostit, manipulat și înșelat de mass-media angajată, să vorbească în numele poporului, al Țării, „să-și asume angajamente în fața partenerilor externi”, angajamente ucigătoare pentru popor. Totodată, asemenea democrați reprezentativi pentru felul de a fi al democrației, nu pentru

poporul pe care îl spoliază, calcă în picioare toate angajamentele electorale luate față de poporul pe care îl despoaie în favoarea „partenerilor străini”. Rezultă univoc, și sub aspect moral, dar și sub aspect funcțional, că C. Z. Codreanu împreună cu Mișcarea Legionară este incomparabil mai demn, mai cinstit, mai virtuos decât liberalii, țărăniștii, democrații, liberal-democrații. Este evident că tocmai Mișcarea Legionară este cea care reprezenta poporul, dar nicidecum democrații de orice nuanță ar fi aceștia. Statul democrat român nu a pregetat să curme orice manifestare de românism. Esența ontologic antiromânească a democrației instaurate în 1859 împotriva românimii s-a dezvăluit deosebit de pregnant prin reacția furibundă a statului împotriva taberelor, marșurilor, publicațiilor și a membrilor înșiși ai Mișcării.

Atât documentele prezentate în această antologie, cât și istoria generală a legionarismului abundă în relatări ale poliției privind descinderile jandarmilor asupra copiilor și tinerilor din tabere, descinderi soldate cu maltratări, capete sparte, mâini și picioare fracturate, fete târîte de păr și călcate cu cizmele, întemnițări prin beciurile poliției, sechestrări ilegale de persoane etc. Prin aceste metode a înțeles democrația să trateze mișcarea tineretului Țării. Și este firesc. La fel de firesc ca și faptul că legionarii înțelegeau că democrația, la fel ca și versiunile ei desăvârșite cum sînt totalitarismele, nu pot reacționa altfel decât cum au reacționat.

* * *

În ceea ce privește raportarea Mișcării la Ortodoxie ea se reducea la participarea legionarilor la slujbe, la apelarea în discursul public și cel particular la valorile moralei creștine, dar și **aplicarea acestora în practică**. Comportamentul legionarilor a devenit proverbial sub aspectul corectitudinii morale. După cum remarcă contemporanii, corupția, desfrîul, înșelăciunea, hîtria, încălcarea cuvîntului dat, goana după onoruri și avutii le erau cu totul străine. Legionarii, în masa lor, constituiau, într-adevăr, elita morală a neamului românesc. Erau oameni care și-au asumat morala și dragostea de neam, pe care le concepeau ca pe un tot indivizibil, drept crez al vieții lor, drept rost al vieții întru neam, dar nu întotdeauna și pentru Dumnezeu Iisus Hristos, deși în permanență afirmau credința lor în Dumnezeu.

În ceea ce privește învățătura Bisericii despre stat (stăpînire), despre neam, despre destinele omului și a omenirii, doctrinarii legionarismului fie că le treceau cu vederea, fie că le aplicau prea „creativ”, adică se abăteau, uneori destul de grav, de la Ortodoxie. Dragostea de neam era exaltată de unii doctrinari legionari pînă la idolatrie. Și Căpitanul instituiseră cultul morților, pe lîngă cultul Sfinților, numai acesta din urmă fiind firesc în Ortodoxie. Dar cultul tuturor morților români pentru a primi ajutorul lor *energetic* în lupta cu dușmanii reprezintă o abatere gravă de la Ortodoxie. Tratarea neamului ca o „Biserică” în Biserică și pe eroii neamului ca pe martiri iarăși

reprezintă o consecință a idolatrizării neamului. Dar nu asemenea abateri au constituit cauza ostilității vehemente a Patriarhiei Române față de Mișcarea Legionară.

Din momentul instaurării dictaturii oligarhice asupra românilor, din 1859, Biserica, ca principală instituție a poporului românesc, a fost treptat încorporată în sistemul politic al statului român modern. Instituția bisericească s-a supus cu totul clasei politice anticreștine. Legea cultelor din 1925 puna orice acțiune a Patriarhiei Române sub controlul unor persoane politice necreștine care formau peste 67% din toate forurile decizionale ale Patriarhiei. Și este firesc că atitudinea acestei Patriarhii era dictată de interesele oligarhiei.

Nu este deloc întâmplător faptul că patriarhul Miron Cristea a fost prim-ministru al guvernului care a luat hotărârea de a extermina fizic Mișcarea Legionară, asasinarea lui C. Z. Codreanu și a altor tineri legionari, întemnițarea a zeci de preoți și tineri legionari, maltratarea acestora pînă la schilodire și moarte. Patriarhia Română niciodată nu a protestat contra violențelor fără seamăn dezlănțuite de oligarhie în persoana guvernului prezidat de Cristea împotriva copiilor acestui popor. Dimpotrivă, patriarhul și alți arhieri au sprijinit aceste violențe, le îndreptățeau și îi îndemnau pe toți credincioșii să condamne Mișcarea și să sprijine regimul totalitar instaurat în 1938 de către camarila regelui formată din reprezentanții oligarhiei străine ca credință, ca neam.

Biserica Ortodoxă Română, în loc să combată abaterile unor doctrinari legionari de la unele învățături ale Bisericii, în loc să se implice în catehizarea tinerilor, ierarhii ei au făcut bloc comun cu oligarhia străină, punîndu-se la dispoziția acesteia în prigonirea fiilor neamului românesc. Această atitudine a patriarhiei este perfect explicabilă. Ce putea oare să spună Patriarhia în ceea ce privește învățătura Bisericii despre stat, despre stăpînirea politică ? Dacă ar fi spus adevărul, atunci ar fi devenit limpede pentru toți că statul român modern se încadrează în această învățătură cu calificativul de stăpînire tiranicească, antihristică. Și atunci ce comun poate să aibă creștinii cu această stăpînire ? Dar Patriarhia ce comun să aibă ? Iar dacă s-ar fi referit la învățătura Bisericii despre neam, atunci Patriarhia ar fi trebuit să intre în contradicție cu prevederile Constituției din 1923 care pe toți necreștinii îi declara „români de diferite origini”.

De aceea este firească și explicabilă poziția ocupată de Patriarhia Română față de Mișcarea Legionară și, personal față de Corneliu Codreanu.

* * *

În încheiere, putem formula unele teze privind Mișcarea Legionară.

1. Mișcarea Legionară era formată din oameni în majoritatea lor covîrșitoare absolut **sinceri** care și-au asumat **jertfa vieții** lor pentru a obține eliberarea poporului lor.

2. Mișcarea Legionară **nu este o mișcare fascistă, nazistă sau de dreapta**: ea nu se înscrie în asemenea clasificări, nesatisfăcând criteriile vreunei asemenea clasificări. Mai mult chiar, legionarii refugiați după „rebeliune” în Germania nazistă au fost îndată arestați și internați în lagărul de concentrare de la Buchenwald. În România interbelică au activat unele grupări para-fasciste și chiar o grupare hitleristă printre unii entici germani din Sudul Basarabiei, dar toate aceste grupări erau minuscule fără vreo influență asupra vieții politice.
3. Mișcarea Legionară este o **mișcare de eliberare națională** a poporului român de sub ocupația puterilor străine, ocupație care s-a înstăpînit în 1859. Dat fiind că ea era o mișcare *autentică* de eliberare națională, în virtutea acestei esențe a ei, ea era o mișcare anti-sistem. Adică ea nu se înscria în nici un fel de clasificări, sistematizări, fiind principialmente neintegrabilă în sistemul politic, moral, economic, social al statului „român” și în societatea acestuia. Tocmai de aceea, după ce statul „român” s-a convins în urma mai multor încercări de a-și integra mișcarea, el a respins-o ca pe un corp principialmente străin lui. Și a făcut totul să o nimicească.

Mișcarea Legionară nu a înțeles că puterile anticreștine (cele dinafară și cele dinlăuntru subordonate prin obediență instituțională și morală aceloră dinafară) care au format statul modern român în 1859 și care l-au rotunjit teritorial în 1918 au făcut aceasta nu cu scopul de a crea condiții necesare pentru viețuirea neamului românesc în potrivire cu valorile sale, adică cu Idealul său Național, ci cu totul dimpotrivă: să asigure înglobarea tuturor românilor sub aceeași stăpînire etnocidală și, deseori, chiar genocidală, care să-și îndeplinească lucrarea de nimicire cât mai eficient. **Mișcarea considera că clasa politică s-a corupt cu timpul din cauza democrației, dar nu înțelegea că tocmai statul român modern, în strictă conformitate cu rolul geopolitic pentru care el a fost proiectat, nu poate exista decît generînd o asemenea clasă politică, indiferent de regim – democrat sau totalitar.**

Deși Mișcarea Legionară a înțeles că confruntarea ei cu statul era una pe viață și pe moarte, legionarii credeau că statul democrat se conduce totuși de propriile principii declarate cum ar fi justiția imparțială. Ei credeau că clasa politică este limitată în deciziile ei de regulile declarate ale democrației.

Cauza că nu a înțeles rezidă, ca în toate cazurile asemănătoare, în îmbisericirea lor insuficientă sau, mai exact, în viața lor departe de poveștile sfinților creștini, ale Sfinților Părinți ai Bisericii – Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Maxim Mărturisitorul, Sf. Marcu Eugenicul (al Efesului), Sf. Grigore Palama, Sf. Ioan Scărarul, Sf. Ioan Casian Să fi fost ei îmbisericiți, să fi trăit ei după învățătura Bisericii Ortodoxe, ei ar fi înțeles că nu puteau nicidecum miza pe Patriarhia Română, pe majoritatea

preoților ei, deoarece în acea perioadă Patriarhia se depărtase grav de Biserica Ortodoxă, devenind „slugă netrebnică” (vorba mitropolitului de atunci al Basarabiei Gurie Grosu) a statului antihristic modern român.

Necunoscînd învățătura Bisericii despre stăpînirile lumești, ei nu au izbutit să înțeleagă pînă la capăt esența antinațională a statului român modern. Ca urmare, ei s-au grăbit să iasă la lupta electorală ceea ce a condus la reacția previzibilă a oligarhiei – exterminarea Mișcării cînd aceasta încă nu căpătase vigoarea trebuincioasă pentru autoapărare.

Din aceeași necunoaștere a învățăturii Bisericii despre vremurile de pe urmă legionarii nu au putut evalua corect starea în care se afla România și lumea, nu au putut să se conducă de poveștile și preîntîmpinările Sfinților Părinți ai Bisericii cu privire la comportamentul colectiv și individual al creștinilor în vremurile de pe urmă. Ei au procedat exact invers acestor învățături și au pierdut confruntarea cu săpînitorul lumii acesteia – Satan.

4. **Limitele ideologice ale Mișcării Legionare** au fost dictate de locul pe care îl ocupa în conștiința lor Biserica Ortodoxă. Aceasta era înțeleasă ca cea mai importantă marcă identitară a românității, ca cea mai valoroasă moștenire moral-culturală a românimii. Biserica nu era înțeleasă în esența ei – Corabia Mîntuirii tuturor oamenilor care se îmbarcă în ea, îmbarcarea depinzînd exclusiv de voința sinceră a celui care dorește să se îmbarce. Mișcarea Legionară nu a izbutit să depășească această viziune cultural-identitară și morală asupra Bisericii lui Hristos, nerăzbind la înălțimile reale ale Bisericii – la dimensiunea duhovnicească, – **cu excepțiile bine cunoscute.**

Din cauza acestei limitări Mișcarea Legionară a perceput greșit rolul și locul Patriarhiei Române în societatea statului „român” și pentru neamul românesc. Mișcarea Legionară nu a înțeles că „BOR” era doar un organ administrativ al statului descreștinat, dezbericic. Ridicîndu-se împotriva statului cotropitor, Mișcarea Legionară a mizat pe sprijinul, cel puțin moral, din partea „BOR”. Or, aceasta, fiind parte integrantă a statului antinațional, a executat ordinele puterii de stat care erau îndreptate împotriva Mișcării Legionare, a poporului român.

Din cauza slabei lor îmbisericiri, ei considerau suficient ca omul să se declare român și credincios într-un „dumnezeu” ca să fie acceptat în Legiune (celelalte cerințe morale fiind îndeplinite de către candidat). Astfel, Legiunea devenea treptat o mișcare multi-confesională, deși afișa în discursul său aderența la Ortodoxie. O mișcare multi-confesională nu poate lupta pentru Adevăr, iar lipsa unei asemenea lupte o surpă mai devreme sau mai tîrziu. Pentru o mișcare multi-confesională problema Adevărului trece în planul doi, în cel dîntîi punîndu-se chestiunile imanente ale politicului imediat – „neamul” în persoana populației. Anume scăderea rigorilor religioase față de membrii săi și, mai ales, față de votanții săi, a permis ca exterminarea fizică a Legiunii să pună capăt și fenomenului

legionar. Dacă acest fenomen s-ar fi ridicat la nivelul spiritual, dacă el nu s-ar fi limitat numai la nivelul moral, atunci fenomenul acesta ar fi dăinuit și astăzi.

Drept exemplu în acest sens poate servi Biserica Ortodoxă Română de Stil Vechi din România care și-a început rezistența spirituală în anul 1925. Mișcarea și-a început rezistența morală în 1927. Acum în România există aproape două milioane de creștini români tradiționaliști, deși, bineînțeles, nu numărul contează, ci faptul că aceștia există, se roagă, alcătuiesc un neam creștinesc, deci, românesc. Cîți legionari există astăzi, legionari capabil de acțiune ? Nici unul. Greșeala fundamentală a Mișcării, a Căpitanului, a fost tocmai faptul că ei s-au limitat la morală, neglijînd nivelul spritual pe care ei l-au încredințat Patriarhiei Române. Iar aceasta demult abandonase spiritualul, și moralul, raliindu-se cu politicul și finanțele.

* * *

Învățămintele pe care le putem trage din istoria Mișcării Legionare ar putea fi, la o *primă aproximare*, cele expuse în continuare.

Cea mai importantă realizare a Mișcării legionare o constituie *experiența însăși* a acestei Mișcări care reprezintă, la scara democrației, un **unicat absolut**. Această mișcare a demonstrat în fapt că principiile ei sînt eficiente în combaterea democrației ca dictatură totalitară a oligarhiei financiare. Tocmai de aceea oligarhia a fost nevoită să o nimicească fizic.

1. Eficiența metodei legionare este demonstrată prin faptul că metodele democratice ale oligarhiei de combatere a oponentului ei reali – coruperea, campaniile de denigrare, manipularea electoratului, intimidările, presiunile și violența dozată din partea puterii de stat, – s-au dovedit a fi cu totul ineficiente. Tocmai de aceea oligarhia a fost nevoită să recurgă la metodele ei firești – cele proprii totalitarismului: violența nedozată pentru exterminarea fizică a oponentilor **imuni la manipulare și la corupere**.
2. Mișcarea a mai demonstrat că democrația poate fi combătută numai în cazul în care mișcarea de rezistență împotriva democrației (adică a dictaturii oligarhiei) **nu este finanțată de către oligarhie**: doar în democrație *toate* partidele sînt finanțate de către oligarhie. Acest gen de finanțare este condiția docilității tuturor partidelor democratice față de oligarhie. De aceea decizia lui C. Z. Codreanu de a porni la luptă fără nici un ban, fără nici o finanțare, ci numai cu credința în ajutorul lui Dumnezeu, a fost ontologic și strategic corectă. Este o condiție necesară, dar nu și suficientă. Pentru a fi suficientă condiția trebuie să se bazeze pe o credință adevărată, în sens de corectă, deplin ortodoxă, în duhul Sfinților Părinți ai Bisericii, fără nici un fel de abateri, oricît de „mici” ar fi acestea. Numai dintr-o asemenea credință derivă evaluările corecte ale lumii în care se acționează.

III. Mișcarea legionară mai are un merit colosal: ea, prin scoaterea unei părți mari și necorupte a poporului român de sub influența oligarhiei, a constrâns oligarhia să „schimbe macazul” într-o singură noapte de la democrație la totalitarism. Prin aceasta oligarhia, fiind constrânsă de succesul electoral al Mișcării, s-a desconspirat: **a demonstrat că nu există nici o deosebire de natură, de esență, între democrație și totalitarism.** Dacă acestea ar fi două sisteme politice ontologic diferite, atunci ar fi fost nevoie de timp și eforturi, de convulsii sociale pentru a trece de la un sistem de instituții care reflectă o esență, la un alt sistem de instituții care reflectă o altă esență socială. Nu a fost nevoie. A fost suficient un decret regal de trecere de la democrație la totalitarism. Pe 10 februarie 1938 românii s-au culcat în democrație și pe 11 februarie dimineața s-au trezit în totalitarism și încă fără nici o lovitură de stat.

Aceasta demonstrează că democrația și totalitarismul sînt două fețe ale aceleiași monede – simbolul și instrumentul zeului banului (bogăției) Mamona și a oligarhiei financiare ca sacerdoți ai acestui zeu.

O societate ontologic deosebită de cea formată din populație (care este materialul unic potrivit pentru a fi administrat prin metode democratice sau totalitare, pe scurt, demototalitare) este cea formată din popor sau din popoare. Cel mai grăitor exemplu de acest gen îl constituie monarhia ortodoxă. Sistemul politic al monarhiei ortodoxe reflectă o stare spirituală a societății conduse de ea care se numește în tradiția ortodoxă *sobornicie*. Această stare este ontologică și definitorie pentru popoarele ortodoxe. Această stare este proprie unui popor și este absolut străină unei populații. Subliniem că democrația și totalitarismul pot *administra* exclusiv populații și sînt incompatibile cu *guvernarea* popoarelor.

Tocmai de aceea trecerea într-o noapte, printr-un decret sau printr-o perioadă de „guvernare” democratică de la monarhia ortodoxă la democrație nu este posibilă: „revoluția” „rusă” din februarie 1917 a demonstrat acest lucru. Pentru început este nevoie de distrugere a poporului prin genocid – ceea ce a făcut totalitarismul bolșevic-stalinist: „revoluția” din Octombrie 1917 și regimul instaurat prin aceasta. Genocidul este unica metodă prin care se poate distruge *sobornicia*[30], deoarece societatea *sobornicească*, adică poporul ei, este ontologic imun la demagogia, manipularea și coruperea ca metode fundamentale ale democrației. Și acest genocid dă efecte peste cîteva generații.

Abia după ce poporul dispare și noile generații descendente biologic din popor formează deja o populație, abia atunci este posibilă introducerea democrației. Ceea ce s-a și realizat în Uniunea Sovietică prin „perestroika” gorbacioviană care este faza finală firească, necesară a proiectului de democratizare a Rusiei, adică de supunere a ei oligarhiei financiare internaționale. În România s-a trecut la democrație prin înlăturarea violentă a lui Ceaușescu (care nu înțelegea că poporul român nu mai există,

ci doar o populație și, deci, e timpul să o treacă la democrație) ca o urmare firească a schimbărilor geopolitice „survenite”.

1. Istoria luptei purtate de către Mișcarea Legionară pentru eliberarea națională a poporului român a demonstrat că **oligarhia este mereu gata, în pofida ideologiei ei democratice confecționate exclusiv pentru consumul vulgului (inclusiv a lumpen-intelectualilor), să curme cu orice mijloace orice pericol pentru dictatura ei.**

Acest fapt arată că (a) sinceritatea absolută și jertfelnicia apoape absolută a legionarilor, (b) independența financiară a Mișcării Legionare, în special față de oligarhie, (c) doctrina practic impecabilă a legionarismului privind natura spiritual-cultural-demografică a fenomenului de popor, (d) miza practic absolută pe *onoare* morală ca temelie a comportamentului legionarilor îmbinată cu *fermitatea* apărării cauzei eliberării naționale și (e) apelul moral (**nu și duhovnicesc**) la Ortodoxie nu sînt suficiente pentru a doborî dictatura oligarhiei financiare locale, nemaivorbind de cea internațională (globală, cum se spune acum).

Luînd aminte la această experiență cu totul inedită a Mișcării Legionare, se confirmă și din perspectiva acestei experiențe explicarea ajungerii la putere în Germania democratică a mișcării naziste a lui Hitler. Dacă Hitler cu partidul său muncitoresc național-socialist nu ar fi fost o creatură a oligarhiei internaționale, lui nu i s-ar fi permis să ajungă la putere în urma alegerilor democratice. Hitlerismul ar fi fost tratat la fel ca și Mișcarea Legionară. De altfel, aceasta este un argument în plus împotriva insinuatelor legături sau influențe ideologice dintre hitlerism și legionarism. Observația este valabilă și pentru cazul mișcării fasciste a lui Mussolini care și ea a fost o creatură a aceleiași oligarhii financiare.

1. Metodele Mișcării izvorîte din natura ei morală sînt, din cîte am văzut, suficiente pentru a zădărnici **metodele democratice** ale oligarhiei (este o tautologie: numai oligarhia are posibilitatea reală de a folosi aceste metode, adică democrația, ca și totalitarismul, reprezintă în esența sa monopolul absolut al oligarhiei). Dar aceste metode nu sînt suficiente (deși continuă să fie necesare) pentru a combate **metodele totalitare** ale oligarhiei.

Iar metodele totalitare pot fi combătute exclusiv prin **mucenicie, adică prin mărturisirea deschisă, în fața oamenilor, a lui Hristos** ca pe Singurul și Adevăratul Mîntuitor al lumii, Dumnezeu înomenit, Unul din Sfînta Treime-Dumnezeu.

* * *

Documentele din prezenta colecție reprezintă, în cea mai mare parte, felurite rapoarte ale poliției privitoare la acțiunile legionarilor sau ale poliției față de legionari. Pentru ilustrare sînt reproduse și documente referitoare la alte partide care confirmă o atitudine selectivă a statului față de partide. Bunăoară, reuniunile publice ale Partidului Țărănesc (dr. N.

Lupu) sînt tratate cu multă loialitate, pe cînd cele ale legionarilor sînt deseori oprite. Listele de legionari arestați cu cele mai neînsemnate pretexte sau perchezițiile efectuate asupra lor ca persoane sau asupra sediilor lor arată că poliția acționa nu din proprie inițiativă, ci la indicația forurilor politice ale statului.

Lecturarea acestor documente permite cercetătorului și oricărei persoane interesate de realitatea politică românească din perioada interbelică, cea a României Mari, să se cufunde în atmosfera vremii, să surprindă nu numai metodele polițienești, dar și activitatea diferitelor grupuri de intelectuali, elevi, studenți, preoți, țărani, comercianți. Nădăjduim că această colecție reprezintă o contribuție la cunoașterea mai documentată, de la sursă, fie și una dușmănoasă, a fenomenului legionarismului.

Ținem să subliniem că oricîte documente privind acest fenomen inedit la scara istoriei românilor, inclusiv a Moldovei de Răsărit, vor fi scoase la iveală, caracterul controversat al acestei Mișcări va persista. Aceasta se datorează nu atît Mișcării Legionare, cît dezintegrării a ceea ce a fost cîndva poporul român care, în prezent, la începutul mileniului 3 de la Hristos, se află pe ultima sută de metri a existenței sale (în special în plan spiritual, cultural, politic, demografic). Iar o entitate în plină dezintegrare nu poate avea o atitudine organică, vie, unitară față de vreun fenomen, mai ales față de un fenomen care a încercat să oprească dezintegrarea și să redea viață acestei entități. **Dezintegratorii și produșii acestora vor percepe fenomenul legionar ca un coșmar pentru ei căci amintirea însăși despre el îi desființează ca persoane, ca entități morale, în final, umane.**

Benedict CIUBOTARU

(sfîrșit)

Note:

[1] Ibidem, pag. 164.

[2] Astăzi noi am numi aceleași concepte *capacitate demografică și genofond*.

[3] Corneliu Zelea Codreanu. Doctrina Mișcării Legionare. Presentare concisă. Restituiri istorice. Ed. Lucman, București, 2003, pag. 164-165.

[4] Corneliu Zelea Codreanu. Doctrina Mișcării Legionare. Presentare concisă. Restituiri istorice. Ed. Lucman, București, 2003, pag. 151

[5] Ibidem, pag. 152.

[6] ANIC, fond Casa Regală, dosar 36/1937, f. 162, vezi: <http://istoriiregasite.wordpress.com/2011/03/22/despre-ostilitatea-dintre-corneliu-codreanu-si-nicolae-titulescu/>

[7] Liviu Vălenaș. Convorbiri cu Mircea Dimitriu: Mișcarea Legionară - între adevăr și mistificare. Timișoara, editura Marineasa, 2000, pag. 41.

[8] Citat la A. Fursov. Taina Rudolf'a Gessa.: <http://worldcrisis.ru/crisis/1020880>

[9] Ibidem.

[10] Ibidem.

[11] Corneliu Zelea Codreanu. Doctrina Mișcării Legionare. Presentare concisă. Restituiri istorice. Ed. Lucman, București, 2003, pag. 154.

[12] Ibidem, pag. 169.

- [13] Ibidem, pag. 168.
- [14] Ibidem, pag. 168.
- [15] Ibidem, pag. 137.
- [16] Citat la Mirel Bănică, „Biserica Ortodoxă Română, stat și societate în anii '30”, Ed. Polirom, Iași, 2007, pag. 231.
- [17] Corneliu Zelea Codreanu. Doctrina Mișcării Legionare. Prezentare concisă. Restituiri istorice. Ed. Lucman, București, 2003, pag. 170.
- [18] Ibidem, pag. 168.
- [19] Mirel Bănică, „Biserica Ortodoxă Română, stat și societate în anii '30”, Ed. Polirom, Iași, 2007, pag. 180.
- [20] Ibidem, pag. 180.
- [21] Ibidem, pag. 184.
- [22] Încă de atunci, din perioada României Mari, învățătura Bisericii, Cuvîntul Adevărului, nu mai era o prioritate pentru familiile de români, cu atât mai mult pentru statul antiromân. Lucru evident deja pentru statele antiromânești post-socialiste democratizate – România și Republica Moldova.
- [23] Mirel Bănică, „Biserica Ortodoxă Română, stat și societate în anii '30”, Ed. Polirom, Iași, 2007, pag. 180.
- [24] Chiar și în asemenea domenii cum sînt conceptul de toleranță, cel de discriminare, nemaivorbind de cel de “orientare sexuală”.
- [25] Dandy, cuvînt englezesc din v. 19 care azi i s-ar spune “persoană glamourosă”.
- [26] Mirel Bănică, „Biserica Ortodoxă Română, stat și societate în anii '30”, Ed. Polirom, Iași, 2007, pag. 186.
- [27] Preot Ștefan Palaghiță. *Garda de Fier spre reînviearea României. Istoria Mișcării Legionare de un legionar*. Editura Roza vînturilor, București, 1993, pag. 76.
- [28] Citat la Mirel Bănică, „Biserica Ortodoxă Română, stat și societate în anii '30”, Ed. Polirom, Iași, 2007, pag. 157.
- [29] În perioada interbelică electoratul constituia circa 20-25% din populație. Prin urmare reprezentativitatea partidului de guvernămînt, luînd în calcul și „prima electorală” prevăzută de legislația electorală, reprezenta, de obicei, circa 10-12% din populație.
- [30] Numai în primii 10 ani (1918-1927) ai dictaturii „proletariatului” în Rusia au fost exterminați (inclusiv prin metode de nimicire în masă – gazele toxice – și prin schingiuri de o cruzime inimaginabilă) circa 27 de milioane de țărani, meșteșugari, intelectuali, funcționari de stat, clerici. Au fost exterminați acei care alcătuiau prin modul lor de viață osatura societății sobornicești și, astfel, îi confereau ei însușirea de a fi sobornicească.